

Viena svēta ķēniņvalsts

IEVADS

Šī ir ceturtnā un priekšpēdējā sadaļa mūsu piecdaļīgajā lekciju ciklā par Dieva tautas jeb Dieva ģimenes vēsturi, kas aizved pie Kristus vispasaules ģimenes iedibināšanas, tātad, pie jaunās derības. Par šeit atspoguļotā vēsturiskā skatījuma izpratnes stūrakmeni mums kalpoja Dieva derība ar cilvēku – derība, kuru saprotam nevis kā līgumu, bet kā svētas un ģimeniskas saites, kas būtībā var attīstīties līdz bezgalībai. Mēs redzējam, kā Vissvētā Trīsvienība dažādos laikmetos un caur dažādiem starpniekiem noslēdza ar izredzēto tautu vairākas derības. Dievs laikā un telpā tēvišķi rūpējās par savu ģimeni, kas veidota pēc Viņa, Vissvētās Trīsvienības, attēla un līdzības. Viņa rūpes par cilvēci izpaužas caur Ādamu ar laulības derību, caur derību ar Noasu un viņa mājas saimi un tad caur Ābrahamu, kurš, pildot Dieva gribu, tēvišķi rūpējās par Dieva ģimeni cilts veidolā (Baznīca šajā laikā ir kā cilts ģimene). Bet pēc tam Dievs, reorganizējot savas ģimenes, savas tautas un Baznīcas, pārvaldi, izvēlas par starpnieku Mozu.

PESTĪŠANAS VĒSTURES PĀRSKATS

Bet tagad pievērsīsim skatienu Dāvidam, derības vidutājam, ar kura starpniecību Dievs vēlas no savas nacionālās derības ģimenes pāriet uz imperiālas ķēniņvalsts ģimeni. Tātad, Baznīca kļūs par nacionālu ķēniņvalsti. Starpība starp tautu un ķēniņvalsti ir tā, ka tautai, ja tā ir suverēna, pieder augstākā vara vienīgi pašai pār sevi, turpretī ķēniņvalsts pārvalda vēl arī citas valstis un tautas, citiem vārdiem, tai ir raksturīga imperiāla pārvaldes forma. Šķiet, ka mērķis šādām pārmaiņām ir viens – Dievs vēlas, lai gudrība, patiesība un taisnīgums, ko Viņš vienmēr mācījis Izraēļa tautai, par ko runājuši jau senie pravieši un kas atspoguļojas Mozus likumā, varētu izplatīties pasaulē un aizsniegt arī citas tautas. Atskatoties atpakaļ, mēs redzam, ka Dievs jau no pašiem pirmsākumiem ir bijis Tēvs visas pasaules cilvēku dzimumam. Un, ja Viņš īpaši izcēla Ābrahamu, Īzāku un Jēkabu-Izraēli, ja izdalīja divpadsmit Izraēļa ciltis un lika tās vadīt Mozum, tad tas nav tāpēc, ka Dievs savu untumu dēļ būtu gribējis dot kādam priekšroku. Viņš vienkārši ir gudrs tēvs, kas zina, kā lietot pirmdzimto dēlu, lai iespaidotu jaunāko bērnu uzvedību.

Tātad, jaunākie bērni ir tās pagānu tautas, kas dažnedažādu sātana izprovocētu maldu iespaidā staigājušas tumsā. Bet tagad Dieva patiesības gaisma atklāsies caur Dāvidu

un vēl jo vairāk caur viņa dēlu Solomonu, kura gudrība kļūs zināma visā pasaulē, un tad pat svešzemju ķēniņi, ķēniņienes un prinči ik gadus ceļos uz Jeruzalemi, lai mācītos kaut ko no Solomonam dotās Dieva gudrības. Tāds, lūk, ir Dieva nodoms. Zināmā mērā tas atbalsojas 2. psalmā. Dievs arī ļauj levītu pārvaldniekiem mazliet atvieglot cittauniešu vergu un vasaļu stāvokli. Kāpēc? Tāpēc, ka labāk tiem ir kalpot kā vergiem vai mājkalpotājiem Dieva ģimenē, nekā būt brīviem, bet atrasties ārpus Dieva saimes.

Tā nu Dievs sagatavo pagānu tautas, lai tās varētu pilnībā saņemt Dieva dāvanu un kļūt par Viņa bērniem, jo pagaidām tās vēl kaut kam tādām nav gatavas. Lai arī pagānu tautas būtu cienīgas pieņemt Dieva dēlu stāvokļa dāvanu, Dievs sagatavo šīs tautas, dodot tām darbu Dāvida laika pārvaldnieku mājstāvētībās. Un, runājot par Solomona 700 sievām un 300 konkubīnēm, tās tika turētas vispirms tāpēc, ka tajos laikos visefektīvākais veids, kā nostiprināt politisko aliansi, bija apprecēt šīs ļaužu kopienas vadoņa meitu, māsu vai kādu citu radnieci. Tas gan liek vēlēties kaut ko labāku. Bet jau tūlīt pēc šīs anotācijas mēs pāriesim pie priekšpēdējā pestīšanas vēstures posma apskates, kurai mūs jāsagatavo, lai mēs tālāk spētu pienācīgi izprast, ko, galu galā, paveic un iedibina Kristus, kad Viņš pēkšņi noārda sienu, kas šķīra jūdus no grieķiem un pagāniem, un pieņem šīs pagānu tautas, kurām līdz tam Dieva ģimenē bija ļauts strādāt vienīgi mājkalpotāju darbus. Rītvakar mēs jau redzēsim, kā visām zemes tautām Kristū tiek brīvi un pilnībā dota šī dāvana būt par Dieva dēliem un meitām, kad pār tautām tiek izliets Svētais Gars – Kristus, mūžīgā Dēla Gars. Bet iepriekšējais, priekšpēdējais vēstures posms ir Dāvida derības laiks. Šī derība, iespējams, ir viena no visvairāk pārprastajām un arī bez pietiekama skaidrojuma palikušajām vecās derības laikmeta Dieva derībām.

Bet tagad sniegšu nelielu ieskatu par to, ko mēs šajā nodarbībā darīsim. Pavisam īsi būs jāpārskata iepriekš apgūtais materiāls, lai izveidotu sev tiltu. Tas noteikti nebūs liels tilts, bet gan drīzāk laipa. Pēdējā tikšanās reizē mēs runājam par nacionālo Dieva ģimeni, kas tika iedibināta caur Mozu un kuru Dievs aicināja būt par „priesteru valsti“ (Izc 19, 6), taču tauta šādu aicinājumu konsekventi noraidīja. Mēs redzējam, ka, dodot priekšroku zelta teļam, divpadsmit Izraēļa ciltis atteicās no šīs priesterības dāvanas, caur kuru tās būtu atstājušas savā ziņā spēcīgu ietekmi uz visu pasauli, pārveidojot visas tautas ar sava labā piemēra spēku – ar taisnīgumu, gudrību un svētu kalpošanu citu cilvēku labā. No tā visa Izraēļa ciltis atteicās vecās labās naudas, seksa un varas dēļ. Zelta teļš bija viens no Ēģiptes varas reliģijas lielākajiem svētumiem, un, pastāvot dabiskās reliģijas praksei, nebija nemaz tik grūti atkal atgriezties pie ēģiptiešu elkdievības – pie šīs nesakārtotās pieķeršanās pasaulīgajiem labumiem, kas irniecīgi salīdzinājumā ar augstāko labumu, uz kuru Dievs Izraēli aicināja.

Šāda izvēle nepalika bez sekām. Izraēļa ciltīm priesterības gods tika atņemts, nemaz nerunājot par faktu, ka levīti no savas tautas vidus nogalināja 3000 cilvēkus un, tādējādi attriebjot Dievu, nopelnīja sev un savai ciltij tiesības uz priesterību līdz pat Kristus atnākšanai. Kopš tā laika vienīgi levīti tika iecelti par Izraēļa priesteriem, bet pārējām ciltīm tas gandrīz pilnīgi bija liegts, un tās kļuva par lajiem. Levīti tagad

priesteriskajā kalpojumā nomainīja pirmdzimtos dēlus. Viņiem arī tiek dots Priesteru likums. Bet Atkārtotajā likumā, kas galvenokārt domāts Izraēļa ciltīm laju statusā, mēs redzam pavisam citus priekšrakstus – ir atļauts šķirt laulību, turēt mīļākās, piekopt daudzsieviību, uzturēt verdzību, nodarboties ar augļošanu, karot līdz genocīdam utt.

NOZĪMĪGĀKIE TEKSTI DĀVIDA DERĪBAS IZPRATNEI

Atkārtotā likuma grāmatā ir divi teksti, kas mums kalpos gluži kā atslēgas, ar kurām atvērt Dāvida derības durvis. Vispirms atšķiriet kopā ar mani 12. nodaļas 5.–7. pantu. Tur bez daudzsieviības, konkubīnisma, laulības šķiršanas, aizdevumiem ar procentiem un genocīdālas karadarbības minēti vēl divi jaunumi bauslībā, kādus Dievs nekad agrāk nebija akceptējis, bet tagad, pēc tautas ceļošanas četrdesmit gadu garumā, ir pievienojis vienīgi Atkārtotajam likumam. *Atkārtotā likuma grāmatas* 12. nodaļā mēs atradīsim vienu no šīm atslēgām – norādījumu par centrālu svētnīcu. Sākot ar 5. pantu, mēs lasām: „Meklējiet un ejiet uz to vietu, ko Kungs, jūsu Dievs, no jūsu ciltīm izvēlējies, lai liktu tur savu vārdu“ (savu *šēmu*). „Tur pienesiet savus sadedzināmos upurus, kaujamos upurus, desmitās tiesas un cilājamos upurus, solījuma upurus, labprātīgos upurus un liellopu un sīklopu pirmdzimtos. Ēdiet tur Kunga, sava Dieva, priekšā un priecājieties kopā ar saviem namiem par visu, ko jūsu rokas veikušas, ko Kungs, jūsu Dievs, ir svētījis.“

Norādījums par centrālās svētnīcas nepieciešamību nav atrodams nekur citur, kā vienīgi Atkārtotajā likumā. Un šeit, *Atkārtotā likuma grāmatas* 12. nodaļā, doma par vienu svētnīcu, kurai jākalpo par Dieva mājokli, kā to jau pareizi bija sapratuši arī agrīnās Baznīcas tēvi, ir vienīgi pretimnākšana Izraēļa vājumam. Izraēļa dēli un meitas vēlējas redzēt šīs zemes namu, kaut kādu taustāmu pierādījumu tam, ka Dievs ir ar viņiem kopā. Tas izskan pat Solomona lūgšanā un Stefana aizstāvēšanās runā *Apustuļu darbu* 7. nodaļā. Dievs noliecas līdz mūsu līmenim, lai palīdzētu mums pacelties augstāk un aizsniegt Viņu.

Otrs būtiski nozīmīgais fragments ir atrodams *Atkārtotā likuma grāmatas* 17. nodaļā. Sāksim lasīt ar 14. pantu. Tie ir norādījumi par ķēniņu. Līdz pat Atkārtotajam likumam Dievs nekad un ne ar ko nebija licis saprast, ka Viņš vēlētos, lai tautai būtu ķēniņš. Patiesībā Viņš pat nekur un nekad nebija devis piekrišanu valdnieku iecelšanai un monarhijas izveidei. Taču Dievs arī jau iepriekš zināja, ka tautas prāts savā ierobežotībā ir saistīts pie zemes lietām un ka to vilina doma par zemes ķēniņvalsti. Izredzētā tauta šajā ziņā neatšķīrās no citām tautām. Tā gribēja būt tāda pati kā visas citas tautas. Un tad nu Dievs, būdams viszinošs, atrada veidu, kā izmantot šo zemāko motīvu, lai sasniegtu augstākus mērķus. Šajā sakarā es mēdzu atcerēties, kā, būdams vēl padsmītgadīgs zēns, gribēju audzēt garus matus, jo tolaik es jau diezgan profesionāli kādā grupā spēlēju ģitāru un gribēju būt rokzvaigzne. Un es vienmēr domāju: ja Dievs būtu bijis manu vecāku vietā, tad Viņš, lai izmantotu šo manu

zemāko vēlmi manis pārorientēšanai uz augstākiem ideāliem, visticamāk, būtu izmainījis manu vārdu un nosaucis mani par Samsonu. Tieši tā Viņš rīkojas Atkārtotajā likumā – kā gudrs tēvs, kas zina, ko iesākt ar dēlu, kurš ne vienmēr spēj sasniegt vajadzīgo līmeni, lai atbilstu augstām prasībām.

Ieskatīsimies *Atkārtotā likuma grāmatas* 17. nodaļas 14. un 15. pantā: „Kad tu nonāksi zemē, ko Kungs, tavs Dievs, tev dod, un iemantosi to un mitīsi tur, un tad teiksi: „Es ieceršu sev ķēniņu kā citas tautas, kas ap mani!“... Pievērsiet uzmanību motivācijai: *Mēs vēlamies būt kā visas pārējās tautas!* Izredzētajai tautai nemaz nebija jābūt kā pārējām. Tur bija jābūt priesteru zemei. „...Tad iecel sev ķēniņu.“ Tā ir atļauja, nevis rīkojums. Un nekas neliecina, ka Dievs par to būtu lielā sajūsmā. „...Tad iecel sev ķēniņu, ko izraudzīsies Kungs, tavs Dievs. Iecel sev ķēniņu no saviem brāļiem; tu nedrīksti iecelt svešzemnieku.“ Tālāk, 16. pantā, sacīts: „Tikai lai viņš negādā sev vairāk zirgu...“ Kādas gan Dievam var būt problēmas ar zirgiem? Nē, ne ar zirgiem ir problēma, bet gan ar lielām karaspēka rezervēm, kas tādā gadījumā tiktu veidotas, lai iedvestu bailes apkārtējām kaimiņvalstīm. Citiem vārdiem, ķēniņam nevajadzētu bruņoties un gādāt visa veida militārām vajadzībām domātas rezerves, ar ko iebiedēt kaimiņos dzīvojošās tautas un iedvest cilvēku sirdīs šausmas. Dievs vēlas sacīt: *Es ļaušu jums iet tikai daļu no tā ceļa, pa kuru jūs gribat doties.* „Tikai lai viņš negādā sev vairāk zirgu un neved tautu atpakaļ uz Ēģipti, lai gādātu vēl vairāk zirgu, jo Kungs ir jums teicis: „Nekad vairs neatgriezieties pa šo ceļu atpakaļ!“ Un vēl: „Lai viņš negādā sev vairāk sievu, ka tās nenovērš viņa sirdi.“ Tajos laikos valdnieki nemaz neaizrāvās ar pārāk lieliem ieroču uzkrājumiem, viņi drīzāk deva priekšroku lielam skaitam sievu, jo ķēniņa harēms jau parādīja, cik lielā mērā šis ķēniņš ir noteicējs pār citām tautām. Katra ķēniņa sieva vai konkubīne reprezentēja kādu viņa politisko aliansi.

Un trešais noteikums: „Lai nekrāj pārāk daudz sudraba un zelta.“ Pievērsiet uzmanību vārdiem „pārāk daudz.“ Tas nu gan ir relatīvs apzīmējums! Ko nozīmē krāt pārāk daudz? To mēs drīzumā noskaidrosim, jo pēc dažām minūtēm runāsim par Solomonu.

Tātad šeit bija trīs aizliegumi jeb trīs brīdinājumi – par bruņošanos, izmantojot zirgus, par sievām un par bagātību. Dievs brīdina Izraēli par šīm trīs lietām, kas izpostīs ķēniņvalsti, ja tauta sekos visu pārējo seno tautu paraugam Tuvajos Austrumos. Un tas vēl nav viss. Kad monarhs būs kāpis savas ķēniņvalsts tronī, viņam jāpārraksta viss Atkārtotais likums sev grāmatā. No šejienes arī patiesībā cēlies likuma latīniskais nosaukums, kas norāda, ka tas ir noraksts no bauslības, kas uzticēta levītu priesteriem. „Lai tā ir pie viņa, lai viņš to lasa visas savas dzīves dienas, lai mācās bīties Kunga, sava Dieva, lai ievēro visas šīs bauslības vārdus un pilda šos likumus. Lai nepaaugstinās pār saviem brāļiem, lai nenovēršas no baušļiem ne pa labi, ne pa kreisi, tad viņš paildzinās savas valdīšanas dienas, viņš un viņa dēli Izraēlā.“ Ar šādiem ieteikumiem dievišķie likumi tiek nodoti valdniekiem. Un tagad tikai sistemātiski vērojiet, kā šie likumi tiek pārķāpti un kā tā rezultātā sāk arvien vairāk iezīmēties sabrukums ne tikai monarhijā, bet visā derības ģimenē.

LAIKPOSMS STARP MOZU UN MONARHIJU

Tagad mums būs jāpārlec kāds posms uz priekšu, jo mūsu nākošais izpētes objekts būs *Pirmā Samuēla grāmata*, un, kamēr jūs to sameklēsiet, es centīšos sniegt vismaz nelielu pārskatu par laikposmu starp Mozu un monarhiju. Pirmā persona, kas šeit būtu jāpiemin, ir Jozus, kurš pēc Mozus nāves pārņēma Izraēļa vadību, pārveda tautu pāri Jordānas upei un ieveda to Apsolītajā zemē, vispirms iekarojot Jēriku un pēc tam lielu daļu no Apsolītās zemes. *Jozus grāmatas* noslēgumā, 24. nodaļā, Jozus tieši pirms savas nāves vēlreiz apstiprina derību, Izraēļa tautas priekšā noturot derības atjaunošanas ceremoniju, jo viņš zina to pašu, ko savā laikā zināja arī Mozus, ka tiklīdz viņš nomirs, tauta atkal sāks iet maldu ceļus.

Jozus grāmatu īsumā apskatījuši, nonākam pie *Tiesnešu grāmatas*, kurā aprakstīti tiesnešu laiki. Un šeit mēs redzam, kā, valdot divpadsmit tiesnešiem, Izraēli vajā viena krīze pēc otras – vesels krīžu cikls. Taču vispirms jāatzīmē, ka cilvēki sāk ieslīdēt grēkā. Dievs pieļauj, ka viņi tiek sakauti un nonāk verdzībā. Tas ir ceļš no grēka uz verdzību un tad no verdzības pie lūgšanas. Tagad viņi sauc pēc palīdzības. Dievs dzird viņu lūgšanas un sūta glābēju, lai tos atbrīvotu – tiesnesi. Līdz ar to Izraēlim laicīgajā dzīvē nāk glābiņš, un tas iegūst politisko brīvību. Kas šeit notiek? Ļaudis kādu laiku atkal sāk uzticīgi kalpot Dievam. Un, kad Dievs par šo uzticību dod viņiem labklājību, tad varam tikai lieku reizi pārliecināties, ka, jo cilvēks kļūst bagātāks, jo tam rodas arvien lielāka tendence kļūt glēvam. Tādējādi arī Izraēlis sāk aizmirst derību – vēlreiz un atkal, un vēl, un vēl..., kamēr jūs gandrīz vai noreibstat no visa *Tiesnešu grāmatā* rakstītā. Vismaz tādas noskaņas pārņem, šo grāmatu lasot.

Pirmās Samuēla grāmatas pirmās nodaļas ir kā starpposms, jo tajās galvenokārt aprakstīts tiesnešu pagrimums. Tā ir gadsimtiem vecā izvirtušās garīdzniecības problēma! Sākot ar Atlantas arhibīskapiem un līdz pat Dieva Asamblejas televīzijas evaņģēlistiem, mums, šķiet, vienmēr kaut kur būs samaitāta garīdzniecība. Jo vairāk ir lietu, kas mainās, jo vairāk arī to, kas nemainās. Tomēr tas nevienu nevar attaisnot un nevar arī mazināt kaitējumu, kuru sagādā priesteri un sludinātāji, kas ļaunprātīgi izmanto sev piešķirto varu, jo sekas tam visam ir vienīgi nelaime un posts.

Tas ir atspoguļots arī dažās nodaļās *Pirmās Samuēla grāmatas* sākumā. Hannai nav bērnu. Viņa lūdz Dievu, lai varētu dzemdēt bērnu, un tas piepildās. Hannai piedzimst Samuēls. Viņa ir solījusi Dievam, ka atdos Samuēlu priesterībā, un tā nu viņa atdod bērnu augstajam priesterim, kura vārds ir Ēli. Viņš pieņem Samuēlu un audzina to kopā ar saviem diviem dēliem, Hofni un Pinhāsu. Uzaugot kopā ar šiem saviem audzubrāļiem, Samuēls redz, ka Ēli ir taisnīgs, bet Hofni un Pinhāss ir nekrietni. Kad augstais priesteris sāk novecot un abi dēli jau ir sagatavojušies, lai viņu nomainītu, ļaudis jūtas nobažījušies, jo abi šie priesteri jau ir ļaunprātīgi izmantojuši savu varu. Tad kādu nakti Samuēlam parādās Dievs un galvenajos vilcienos atklāj, kas notiks ar Ēli namu. Šis nams kritīs, un ar Samuēlu it kā iesāksies jauna priesteru dinastija vai arī vismaz viņš mēģinās pie šāda mērķa nonākt.

Samuēls dara zināmu skumjo pravietojumu par nama krišanu arī Ēli, un Ēli drīz vien nākas piedzīvot šos traģiskos notikumus, jo abi viņa dēli mirst kaujā un derības šķirstu nolaupa filistieši. Tad, kā vēsta 4. nodaļas 19. pants, pasaulē nāk Īhābods, Pinhāsa dēls, kuru dzemdē viņa sieva. Godība Izraēlim tiek atrauta, jo filistieši atņem Dieva šķirstu un aiznes to uz savu zemi. Bet no derības šķirsta tiek izsūtītas sērgas, un tagad filistieši to vairs negrib. Viņiem jau ir kļuvis pārāk karsti no visas šīs noņemšanās ap šķirstu, un tie nolemj sūtīt šķirstu atpakaļ. Tā nu šķirsts atgriežas pie Izraēļa tautas.

Tas ir laiks, kad pie varas nāk Samuēls. Viņš aicina tautu nožēlot grēkus, ved cilvēkus atpakaļ pie Dieva. Mēs lasām, ka Samuēls ņem kādu akmeni, novieto to starp Micpu un Šēnu un nosauc šo akmeni par Eben-Ezeru, sacīdams, ka līdz turieni Kungs viņiem palīdzējis. Taču drīz vien no ļaudīm sāk nākt sūdzības. Kādēļ? Tādēļ, ka arī Samuēla dēli, izrādās, ir nekrietni. Šajā sakarā man gribētos sacīt: ja nu kāds no jums tiešām domā, ka mūsu problēmas varētu tikt atrisinātas ar celibāta atcelšanu un piekrišanu garīdznieku laulībām, tad jums vienkārši būtu jāpārlasa Vecā Derība. Šādas izmaiņas sagatavotu vienīgi garu sarakstu ar jaunām problēmām! Vispirms jau ieviestos nepotisms, tad sekotu visa veida laulības pārkāpumi, laulības šķiršana un problēmas ar samaitātiem bērniem, kuri apkaunotu ne tikai vecākus, bet nu jau arī garīdzniecību un visu draudzi. Kaut kas līdzīgs notiek arī Samuēla dzīvē, kurš pa šo laiku jau ir krietni novecojis. Redzot, kā izrīkojas Samuēla dēli, ļaudis domā: *Ak, nē! Tas taču ir kas neiedomājams! Gandrīz vai šķiet, ka Ēli būtu mūs atkal apmeklējis. Mēs vēlamies ķēniņu. Mēs nevēlamies šos vājos priesterus, kas nespēj audzināt savus bērnus. Mēs nevēlamies pastāvīgi, no paaudzes uz paaudzi, dzīvot raizēs, ka mums nav politiskas varas un mūs visapkārt ielenc naidpilni ienaidnieki.*

Bet Samuēls teiktu: *Jūs nemaz nevēlaties ķēniņu.* Viņš lieliski zina, ar ko tauta nodarbojas, un savā ziņā jūtas atraidīts. Un Dievs Samuēlam atkal dažas lietas izskaidro: *Samuēl, neņem to pie sirds. Viņi neatraida tevi. Viņi atraida mani, jo nevēlas, lai es būtu viņu ķēniņš. Ej nu pie tiem un saki, ka to, ko viņi tik ļoti gribēja, viņi arī dabūs. Viņi gribēja ķēniņu? Ķēniņu viņi arī dabūs. Tas ir mans sods. Desmitās tiesas vietā, kuru tie maksāja priesteriem un Baznīcai, viņi, galu galā, maksās dubultnodokļus gan Baznīcai, gan valstij, un ķēniņš zinās, kā paņemt savu tiesu no visa, kas vien tiem ir, vai tie būtu ganāmpulki vai labība, vai kāds cits īpašums, pat dēli un meitas!*

Tad nu Samuēls arī iet pie tautas. Un 19. pantā mēs lasām, ka tauta atsakās klausīt Samuēlu un saka: „Nē! Ka tikai mums būtu ķēniņš! Lai mēs esam kā citas tautas, un mūsu ķēniņš lai spriež mums tiesu un iet mums pa priekšu karot mūsu karos!“ Kungs tad saka Samuēlam: „Paklausī viņus un iecel tiem ķēniņu!“ Mēs, kas esam vecāki saviem bērniem, zinām, kādas izjūtas šādos brīžos pārņem, vai ne? Bērni, protams, turpina pieprasīt un pieprasīt... līdz beidzot mēs pasakām: „Labi, lai notiek. Bet neaizmirsti, ka es tevi brīdināju. Es tev visu esmu pateicis. Ej nu un dari, ko tik ļoti gribēji!“ Jūs paši labi zināt, ka dažreiz vislabākais un visgudrākais sods ir ļaut, lai viņi dabū to, ko vēlējas, un lai saņem kārtīgu mācību.

MONARHIJA UN VALDNIEKS SAULS

Dievs izvēlas vīru, vārdā Sauls, kas ir stiprs, gara auguma un izskatīgs. 9. un 10. nodaļā Samuēls viņu svaida, un tauta kronē par ķēniņu. Dievs dod Samuēlam pravietošanas garu, kad viņš svaida nākamo ķēniņu ar eļļu. Un 10. nodaļas 9. pantā Dievs dod Saulam „jaunu sirdi“, lai viņš valdītu kā tēvs pār savu ģimeni. 24. pantā Izraēlis savam jaunajam valdniekam vēlreiz apliecina godu, sveicot ar vārdiem: „Lai dzīvo ķēniņš!“ Nu viņi ir kļuvuši tādi paši kā visas citas tautas.

Sākumā viss veicas lieliski. Amonieši ir sakauti, arī filistieši tiek sakauti. Samuēls noliek savas tiesneša pilnvaras vai drīzāk gan tās nodod ķēniņam Saulam. Ķēniņam izdodas ļoti veiksmīgi uzsākt karu pret filistiešiem. Bet tad pēkšņi viņš izdara kaut ko tādu, kas varētu likties tikai neliela aplamība, taču, kā izrādās, ir neiedomājami liela kļūda, par kuru viņam nākas samaksāt pat ar dinastijas zaudēšanu. *Pirmās Samuēla grāmatas* 13. nodaļā Sauls, nespēdams sagaidīt atnākam priesteri, savā nepacietībā atļaujas upurēt Dievam priesteri vietā pats. Viņš izrīkojas kā kaut kāds ārpuskārtas priesteris valdnieks.

Un kas notiek? 13. pantā lasām: „Samuēls teica Saulam: 'Tu darīji muļķīgi! Tu neturēji Kunga, sava Dieva, pavēli, ko Viņš tev devis! Tagad Kungs būtu dibinājis tavu valdīšanu Izraēlī uz mūžiem, bet nu tava valdīšana nepastāvēs. Kungs ir izmeklējis vīru pēc savas patikas, un Kungs viņu ir iecēlis par valdnieku savai tautai, jo tu nepildīji Kunga pavēli.“ Tomēr ķēniņa vara Saulam netika atņemta uzreiz. Viņš vēl joprojām turpināja valdīt. Tad kāds ir sods? *Tavs dēls vairs nevaldīs. Tās ir valdīšanas beigas varas pārmantošanas ziņā.*

Virzīsimies tālāk. 14. un 15. nodaļā situācija jau kļūst sliktāka. 15. nodaļā ir ļoti smaga un traģiska aina. Mums gandrīz vai grūti saprast, cik ļoti stingri Dievs raugās uz to, lai Viņa ieceltie vadoņi ievērotu Viņa noteikumus. *Pirmās Samuēla grāmatas* 15. nodaļā Dievs caur Samuēlu sūta Saulu karā pret amālēkiešiem. Tā bija tauta, kas vienmēr centusies iznīcināt jūdus, tāpēc Dievs pavēl viņus pilnībā noslaucīt no zemes virsas. Sauls ir ar mieru, viņš dodas karā un uzvar. Tālāk 9. pants vēsta: „Bet Sauls un viņa ļaudis saudzēja Agagu (amālēkiešu ķēniņu), kā arī labākos no vēršiem, avīm, teļiem un jēriem un visu, kas labs, un negribēja tos nodot iznīcības lāstam. Bet visas lietas, kas nevērtīgas un atmetamas, viņi iznīcināja.“

Citiem vārdiem, viņi aizmeta projām atkritumus un paturēja sev to, kas tiem patika, neievērojot Dieva pavēli. 15. nodaļas 10.–11. pantā lasām: „Kunga vārds nāca pār Samuēlu: „Man žēl, ka es iecēlu Saulu par ķēniņu, jo viņš pārstājis man sekot un nepilda manus vārdus.““ Samuēlu, no rīta pieceļoties, pārņēma dusmas, un viņš devās satikt Saulu. „Samuēlam tika teikts: „Sauls bija atnācis uz Karmelu, redzi, viņš uzcēla pieminekli sev pašam, tad griezās atpakaļ pāri kalniem lejā uz Gilgālu““ (1 Sam 15, 12). Bet Samuēlam Sauls bija noteikti jāsatiek, un viņš gāja to meklēt. 13. pantā Samuēls ir atnācis pie Saula, un mēs lasām: „Sauls viņam teica: „Esi Kunga svētīts! Es esmu pildījis Kunga vārdus.““ Kādas blēņas! Vai tiešām viņš tā būtu varējis teikt?

Kaut gan, kas to zina, var jau būt, ka arī teica.

14. pantā Samuēls ar dzelošu ironiju jautā: „Kas tā par avju blēšanu, kas skan man ausīs, un vēršu maurošanu, ko es dzirdu?“ Citiem vārdiem, es dzirdu un saozu, ka tuvumā ir amālēkiešu lopi, kuriem bija jābūt nokautiem. Sauls atbild: „Atvesti no amālēkiešiem. Labākās avis un vērši, ko ļaudis pasaudzēja, lai upurētu Kungam, tavam Dievam. Bet visu pārējo mēs esam iznīcinājuši.“ Kāds paštaisnums! Tad Samuēls saka Saulam: „Klusē! Es tev stāstīšu, ko Kungs man šonakt teica!“ Un Sauls atbild: „Runā!“ Tad Samuēls viņam saka: „Vai tā nav – kad tu pats sev šķiti mazs, tu kļuvi par Izraēļa cilšu galvu un Kungs tevi svaidīja par Izraēļa ķēniņu? Un Kungs tevi sūtīja ceļā, sacīdams: ej un nodod iznīcības lāstam šos grēciniekus amālēkiešus! Karo ar tiem, līdz tie iznīdēti! Kāpēc tu neklausīji Kungu, bet meties uz laupījumu un darīji, kas ļauns Kunga acīs?“

Sauls atbild: „Bet kā?! Es taču klausīju Kungu un gāju, kurp Kungs mani sūtīja! Es atvedu amālēkiešu ķēniņu Agagu un iznīdēju amālēkiešus. Ļaudis paņēma no laupījuma avis un vēršus par izraudzītu veltījumu, ko Gilgālā upurēt Kungam, tavam Dievam.“ Un tad Samuēls pasaka vienu no izcilākajiem Vecajā Derībā paustajiem atzinumiem: „Vai gan Kungam tīkamāki sadedzināmie un kaujamie upuri par paklausību Kunga balsij?“ Dievs sākotnēji, līdz laikam, kad ļaudis sāka pielūgt zelta teļu, nemaz nebija pieprasījis obligātus upurus. Paklausīt, lūk, ir labāk nekā upurēt.

Tad Sauls saka Samuēlam: „Es esmu grēkojis, pārkāpis Kunga teikto.“ Viņš lūdz: „Jel piedod nu manu grēku...“ Bet Samuēls Saulam atbild: „Es neiešu atpakaļ kopā ar tevi, jo tu esi atmetis Kunga vārdus un Kungs ir atmetis tevi – tu vairs nebūsi Izraēļa ķēniņš.“ Dievs neļaus sevi apcelt. Tālāk lasām: „Kad Samuēls pagriezās, lai ietu, Sauls sagrāba viņa tērpa stūri un atrāva to. Samuēls viņam teica: „Kungs šodien tev atrāva Izraēļa ķēniņvalsti un nodeva tavam tuvākajam, kas labāks par tevi. Tiešām Izraēļa Mūžīgais nekrāpj un nenožēlo, jo Viņš nav cilvēks, kas nožēlo.““ Un Sauls pielūdza Kungu.

DĀVIDS – DIEVA IZRAUDZĪTS VALDNIIEKS

Mēs redzējām, kā *Pirmās Samuēla grāmatas* 13. nodaļā Sauls zaudē tiesības uz dinastiju – dēls nevarēs pārmantot viņa valdnieka varu. Bet 15. nodaļā Sauls jau arī pats zaudē savu monarha stāvokli. Tā nu 16. nodaļā par valdnieku tiek izvēlēts Dāvids. Viņš tiek izraudzīts starp saviem brāļiem, kas ir vecāki. Un tad, 17. nodaļā, nāk mūsu iemīļotais stāsts par Dāvidu, kas cīnās pret Goliātu ar pieciem gludiem akmeņiem. Es pat nepūlēšos to atstāstīt, jo ceru, ka jūs jau tāpat šo stāstu ļoti labi zināt. Bet, ja nu kāds tomēr nezina, tad nolasiet to priekšā saviem bērniem vai mazbērniem, jo *Pirmās Samuēla grāmatas* 17. nodaļā tiešām ir atrodams viens no visu laiku lieliskākajiem stāstiem. Dāvids nogalina Goliātu, nocērtot viņam galvu, un paņem viņa zobenu. Interesants ir 17. nodaļas 54. pantā minētais fakts, ka viņš aiznes Goliāta galvu uz Jeruzalemi, kas acīmredzot vēl nebija nonākusi ienaidnieku gūstā.

Citiem vārdiem, viņš raugās Jeruzalemes virzienā sakarā ar kaut ko svarīgu. Un mēs pat nezinām, kas tas ir un kādēļ tā notiek.

Un tad mēs kļūstam liecinieki kādai tiešām reti sastopamai draudzībai, kas nodibinās starp Dāvidu, nākamo ķēniņu, un iepriekšējo valdnieku, kurš zaudē savu varu. Saula dēls Jonatāns, kroņprincis un tiešais varas mantinieks, kļūst par Dāvida labāko draugu. Jonatāns, kurš pazaudēs visu, ja zaudēs iespēju turpināt dinastiju, kļūst par labāko draugu Dāvidam, kurš iegūs visu no Saula, Jonatāna tēva, un nodibinās jaunu ķēniņvalsti. Bet Jonatāns labāk vēlas būt paklausīgs Jahves kalps nekā cīnīties, lai iegūtu politisko varu un kļūtu par nākamo ķēniņu.

Dāvids un Jonatāns noslēdz derību par ģimeņu draudzību, kas dos šīm ģimenēm augļus vienā vai divās paaudzēs. Tas ir skaisti! Derība patiesībā tiek apstiprināta ar to, ka viņi abi iziet tīrumā un apmainās drēbēm. Kādēļ? Lūk, Jonatāns atdod Dāvidam savas drēbes, un Dāvids, kurš tolaik bija Saula karaliskā galma kalpotājs, atdod Jonatānam savējās. Tātad, Dāvids tiek ietērpts kroņprinča apģērbā. Jonatāns, paliekot uzticīgs Kungam, atsakās no tā, par ko viņš zina, ka Dievs to nevēlas. Apbrīnojams piemērs! Taču diemžēl mazliet vēlāk Jonatāns nomirst.

Sauls kļūst vai traks! Viņš redz, ka nu dzīvē sāks piepildīties tas, par ko bija runājis Samuēls. Un Sauls meklē iespēju, kā Dāvidu nogalināt. Viņu līdz vājprātam nomoka dēmoni un ļaunie gari. Sauls pastāvīgi izseko Dāvidu, lai varētu viņu nogalināt, un tā tas turpinās no nodaļas uz nodaļu. Patiesībā mēs jau nonākam pie *Pirmās Samuēla grāmatas* beigām.

Tagad atvērsim *Otro Samuēla grāmatu*. Nu jau būs diezgan visu šo valdnieku pieļauto kļūdu! Šeit mēs varēsīm vērot, kā pie varas nāk valdnieks Dāvids. No 19. līdz 31. nodaļai gan vēl ir aprakstīta Saula krišana un arī Dāvida izglābšanās. Daži no šiem stāstiem jums noteikti būs zināmi. Tos vienkārši tāpat sev atzīmējiet. Jums pašiem vēl būtu jāizlasa stāsts no *Pirmās Samuēla grāmatas* 24. nodaļas. Tajā vēstīts, ka Sauls gandrīz vai kā traks vajā Dāvidu, mēģinot viņu nogalināt. Kādu dienu, kad viņi abi ir aizgājuši tuksnesī, Sauls tur ierauga alu un ieiet tajā, lai nokārtotu vajadzības. Bet alā ir tumsa, un viņš neredz, ka alas dziļumā atrodas Dāvids ar saviem vīriem. Sauls droši ienāk alā un nokārtojas tikai kādu dažu collu atstatumā no Dāvida, kurš nemanot nogriež gabaliņu no viņa apģērba.

Sauls atstāj alu un dodas atpakaļ pie sava karaspēka. Tad no alas izlien arī Dāvids un uzsāk ar Saulu sarunu: *Saul, šodien Kungs tevi nodeva manās rokās, bet es nepaceļšu roku pret Kunga svaidīto*. Sauls tikai nosaka: *Nekādā ziņā!* Dāvids parāda Saulam nogriezto apģērba gabalu. Saulam atliek tikai nolaist acis un sacīt: *Tu esi labāks cilvēks par mani*. Tad nu beidzot Sauls Dāvida vajāšanu pārtrauc. Taču nepaiet necik ilgs laiks, kad Saulu no jauna pārņem trakas dusmas, un viņš atkal atsāk Dāvidu vajāt. Kaunpilns ir Saula dzīves noslēgums. Vispirms Sauls izdara pašnāvību, bet pēc tam viņam vēl tiek nocirsta galva. *Otrajā Samuēla grāmatā* ir aprakstīta Dāvida svaidīšana par ķēniņu. Bet vispirms, 2. nodaļā, viņš tiek svaidīts par Jūdas cilts ķēniņu.

DĀVIDS – VISAS TAUTAS PIENEMTS VALDNIIEKS

Pēc Saula nāves sākas pilsoņu karš, jo arī citas ciltis mēģina saprast, ko tās vēlētos redzēt uzskāpjām valdnieka tronī. Un šīs ciltis nav īpaši pārliecinātas, ka tās vēlētos ķēniņa godā redzēt tieši šo no dienvidiem nākušo jūdu. Pilsoņu karš turpinās gan 3., gan 4. nodaļā, līdz beidzot 5. nodaļā visas ciltis tomēr izlemj apvienoties zem ķēniņa Dāvida. Tad ciltis sūta savus vecajos uz Hebronu, un tie svaida Dāvidu par Izraēļa ķēniņu, sakot: „Mēs esam tavi kauli un miesa.“ Tas ir derības zvērests, kuru dod ķēniņam, un tas nozīmē, ka *mēs visi esam kā viena ģimene, un mēs tev sekosim kā tēvam.*

Tā nu Dāvids noslēdz šo derību un kļūst par visa Izraēļa ķēniņu. Dāvidam bija trīsdesmit gadu, kad viņš sāka valdīt, un viņš valdīja četrdesmit gadu. 5. nodaļas 4.–5. pantā ir sacīts, ka Dāvids valdīja septiņarpus gadu Hebronā un pēc tam, turpmākos 33 gadus – Jeruzalemē. Bet pagaidām viņam Jeruzaleme pat nepieder. Nākamajā *Otrās Samuēla grāmatas* 5. nodaļas fragmentā ir aprakstīts, kā Dāvids sagrābj Jeruzalemi, kura tiek uzskatīta par vienu no stiprākajiem cietokšņiem visā Apsolītajā zemē. Tas ir vienkārši nesatricināms cietoksnis. Cilvēki, kuru pienākums ir aizstāvēt pilsētu, Dāvidu gandrīz vai no aizsargmūra ķircina: *Mēs varētu šeit izvietot pat aklus cilvēkus, un arī tie spētu pilsētu veiksmīgi pret tevi aizstāvēt!* Tā viņi varēja sacīt vienīgi tāpēc, ka tas tiešām bija necaurejams cietoksnis. Mēs gan īsti nezinām, kā tas varēja notikt, vai iebrocēji bija gājuši caur kādu tuneli vai arī izmantojuši citus paņēmienus, bet tomēr beigās Dāvids Jeruzalemi, kā izrādās, bija iekarojis. Daži pētnieki domā, ka, iespējams, ir notikusi Jeruzalemes izpārdošana, un viena otra liecība, ar ko arī mēs pavisam drīz saskarsimies, varētu to tikai apstiprināt.

Dāvids sakauj filistiešus, un pēc tam uz kādu laiku no visiem apkārtējiem ienaidniekiem iestājas nosacīts miers. Tad arī viņš organizē pārcelšanos. Šis fragments ir svarīgs. *Otrās Samuēla grāmatas* 6. nodaļa stāsta par derības šķirsta pārvietošanu. *Dāvids atkal saaicināja visus Izraēļa karaspēka izlases vīrus – trīsdesmit tūkstošus. Viņš ar visiem saviem ļaudīm cēlās un gāja. Dāvids gāja visiem pa priekšu un veda derības šķirstu jaunos ratos uz Jeruzalemi – pilsētu, kuru viņi bija tikko kā iekarojuši.*

Ja esat bijuši visos iepriekšējos vakaros uz manām lekcijām, tad pamēģiniet atcerēties, kādā sakarā pēdējo reizi tika minēts Jeru-Šālēmas nosaukums? Tas bija krietnu vēstures laikposmu atpakaļ, *Radīšanas grāmatas* 14. nodaļā, kad Melhizedeks, Šālēmas ķēniņš, bija visaugstā Dieva priesteris. Tā, protams, bija tā pati vieta, uz kuru devās arī Abrahams, kad viņš gāja upurēt Īzāku uz Morija kalnu, kurš droši vien atradās priesteru un ķēniņu Melhizedeka pārvaldījumā. Bet pats Melhizedeks bija Dieva priesteris un vienlaikus ķēniņš, kuru atzina arī Abrahams un kurš valdīja pār visu cilvēku saimi nosacīta miera periodā, kas uz laiku bija iestājies. Viņa varas sēdekļis atradās Jeruzalemē un simbolizēja universālu, vispasaules ķēniņnamu, kas lika domāt arī par zināmu cilvēku saimes vienotību zem Dieva varenās rokas.

Tāpēc, iespējams, Dāvids saskata tieši Jeruzalemes vēsturisko nozīmīgumu un arī spēj to pienācīgi novērtēt. Mums gan netiek tieši pateikts, aiz kādiem apsvērumiem viņš tā rīkojas, bet Dāvids nolemj padarīt Jeruzalemi par savu galvaspilsētu. Mums arī netiek atklāts, kas viņu pamudina tā domāt, bet Dāvids droši zina, ka *Atkārtotā likuma grāmatas* 12. nodaļā tiek runāts par Jeruzalemi. Dievs lika izvēlētajai tautai, kad tā būs iegājusi Apsolītajā zemē un beidzot varēs atpūsties no saviem ienaidniekiem, uzcelt Viņam lielu svētnīcu un uz turieni nest visus savus upurus, ziedojumus un desmito tiesu. Jeruzalemes vārds gan netiek minēts, bet Dievs pavēl: „Meklējiet un ejiet uz to vietu, ko Kungs, jūsu Dievs, no jūsu ciltīm izvēlējies, lai liktu tur savu vārdu“ (savu *šemu*). Un pēc rabīniskajām mācībām, leģendām un citiem folkloras materiāliem tā bija pilsēta, kurā Šems, vēlāk kļuvis par Melhizedeku, valdīja kā priesteris un ķēniņš Abrahama laikā. Par šādu tradīciju Dāvids droši vien zināja un arī gribēja pie tās turēties, kad viņš nostiprināja savu ķēniņa varu Jeruzalemē. Bet varbūt arī šādu izvēli noteica pilsētas ģeogrāfiskais izvietojums, kas bija ideāls no militārās stratēģijas viedokļa. Taču šķiet, ka drīzāk Dāvidam būs bijis kaut kas zināms par to, ka Dievs šo vietu ir izraudzījis vispirms svētiem mērķiem, nevis tikai politisko un militāro priekšrocību dēļ.

Tā nu *Otrās Samuēla grāmatas* 6. nodaļā Dāvids pārvieto derības šķirstu, pašu svētāko priekšmetu pasaulē, uz Jeruzalemi. 6. pantā lasām: „Kad viņi nonāca līdz Nahona klonam, Uza pasniedzās pēc Dieva šķirsta un satvēra to, jo vērši paklupa.“ Mēs arī varam saprast Uzu. Viņš redz, ka viens no vēršiem kļūp un derības šķirsts sakratās. Varbūt tas vēl nokritīs. Un ko tad taisnīgajam Uzam bija darīt? Nu, protams, viņš jau nav no Ārona dēliem, tātad viņam nevajadzētu šķirstam pieskarties, bet tad jau labāk pieskarties nekā ļaut tam iekrist dubļos. Pareizi? Un viņš arī pieliek roku, lai šķirstu atbalstītu. Bet kas notiek? „Tad Kungs iedegās dusmās pret Uzu, un Dievs viņu tūdaļ sita par viņa kļūmi, un viņš nokrita miris līdzās Dieva šķirstam.“ Derības šķirsts ir vissvētākais priekšmets no visa, kas radīts.

Mazliet agrāk šodien es nolasīju lekciju par Mariju, kas arī tiek dēvēta par derības šķirstu. Un šajā lekcijā es centos parādīt, kā Jaunās Derības skatījumā šķirsta svētuma papildījums atklājas Marijā. Kas gan ir tas, kas šķirstu darīja tik svētu? Tas bija Dieva vārds, Dieva dotā bauslība, kas atradās šķirstā – derības galdiņi jeb akmens plāksnes, uz kurām bija uzrakstīti baušļi – kā arī Ārona zizlis, kas zaļoja, un trauks ar mannu no tuksneša. Un kurš Jaunajā Derībā ir tas, kurā dzīvo Dieva Vārds, patiesa manna un Dzīvības Maize? Tā ir Vissvētā Jaunava Marija.

Tātad, šis svētais priekšmets nebija domāts tam, lai to gribot negribot un gadījuma pēc jebkurš cilvēks aizskartu. Tāpēc arī Uza uz vietas mirst. Mūsu Dievs ir tik svēts! Mēs nedrīkstam aizmirst, ka par Dievu nav sacīts, ka Viņš būtu „mīlestība, mīlestība, mīlestība“ vai „žēlsirdība, žēlsirdība, žēlsirdība“, bet gan divās vietās Svētajos Rakstos (vienu reizi Vecajā Derībā un vienu reizi Jaunajā Derībā) ir sacīts, ka mūsu Kungs ir „svēts, svēts svēts“. Ebreju valodā īpašības vārdiem nav salīdzināmo pakāpju, pie kurām mēs tik ļoti esam pieraduši (piemēram – labs, labāks, vislabākais; apaļš, apaļāks, visapaļākais). Ja ebreju valodā vēlaties uzsvērt kādu īpašību pārākā

pakāpē, tad šis vārds ir jāatkārto divreiz. Bet, ja vēlaties īpašību uzsvērt maksimāli, tad vārds jāatkārto trīsreiz. Un Dievs nav vienkārši svēts vai svētāks, Dievs ir vissvētākais. Viņš ir „svēts, svēts, svēts“, un arī tas, ko Viņš sev svētdara, ir svēts. Turklāt mums ir arī jāsaprot, ka tiktāl, kamēr mēs runājam par savu dzīvi, gan mūsu Baznīca, gan sakramenti, gan priesteri, gan arī mūsu laulības un mūsu bērni *Kungam ir svēti*. Tādēļ mums ir uzmanīgi jāskatās, ko mēs ļaujam viņiem aizskart un kas savukārt pieskaras viņiem.

Uza ir miris. Dāvids ir sadrūmis, jo „Kunga trieciens satrieca Uzu“ (8. pants). Tajā dienā Dāvids bīstas no Kunga un saka: „Kā gan lai Kunga šķirsts nāk pie manis!“ Un Dāvids novieto šķirstu turpat netālu Obēd-Edoma namā, kur tas paliek trīs mēnešus, kamēr viņam pastāsta, ka pār Obēd-Edoma namu esot nākusi tāda svētība, kā vēl nekad agrāk. Nu Dāvids sāk domāt: *Varbūt tad man tomēr vajadzētu šo šķirstu*. Lūk, kāds sava labuma meklētājs! Viņš tiešām izlemj doties atpakaļ un nogādāt šķirstu Jeruzalemē. Pārdomāja gan! Tālāk, 12. un 13. pantā, lasām: „Dāvids ar liksmību gāja nest Dieva šķirstu no Obēd-Edoma nama uz Dāvida pilsētu.“ Tā nu visa šī procesija dodas ceļā, un 14. pantā stāstīts, ka Dāvids, cik spēka, esot dejojis Kunga priekšā, apjozies ar linu efodu. Šeit jāpaskaidro, ka ebreju valodā vārds „deja“ nozīmē liturģisku deju. Un tā nav kaut kāda mūķeņu dejošana ap altāri. Dejotājs ir priesteris, kas lielā priekā virpuļo ap derības šķirstu, kamēr ik pēc katriem sešiem soļiem tiek upurēts. Viņš nav tērpies karaliskās drēbēs, bet ir apjozies tikai ar plānu linu efodu, kādu levītiem bija paredzēts valkāt liturģiskā kalpojuma laikā, lai viņi nesvīstu.

Bet ko Izraēļa ķēniņš, apģērbies kā vienkāršs levīts, īsti dara? Viņš ir ieņēmis Jeruzalemi, priesteru un ķēniņa pilsētu, un tajā nav bijis priesteru un ķēniņa, kas valdītu pār Dieva ģimeni, jau kopš Noasa un Šēma, kopš Melhizedeka laikiem. Varbūt, ka Dāvids pūlas atjaunot kaut ko skaistu un labu. Ko tad Dievs, galu galā, sākotnēji Izraēļa tautai bija vēlējis, ja ne to, lai tai būtu karaliskā priesterība? Un ne jau karaļus, kas iziet kaujā ar zobenu un no zobena arī krīt, Dievs būtu gribējis, bet gan drīzāk tādus monarhus, kas valdītu, pateicoties priesteriskajai kalpošanai un mācībai. Dāvids labāk ģērbjas kā pazemīgs levīts, nevis uzpūtīgs karalis. Un viņš šķirsta priekšā upurē kopā ar citiem levītiem. Mēs lasām: „Kunga šķirstu atnesa un nolika savā vietā – teltī, ko Dāvids tam bija uzslējis.“

Ja mēs pārlasītu Mozum nodotos likumus, tad redzētu, ka tikai levītiem bija ļauts sagatavot tabernākulu. Bet Dāvids to šeit darīja. Viņš arī upurēja Kunga priekšā sadedzināmos upurus un miera upurus. Taču vienīgi levītiem bija atļauts upurēt Kungam. Neraugoties uz to, Dāvids tomēr upurēja. Un, kad Dāvids bija beidzis upurēt šos sadedzināmos upurus un miera upurus, viņš Kunga vārdā svētīja tautu. *Skaitļu grāmatā* gan sacīts, ka arī tas ir levītu un Ārona dēlu pienākums. Bet tad Dāvids iet vēl soli tālāk un visam Izraēļa pulkam, visai tautai – gan vīriem, gan sievietēm – izdala „pa maizei, vīna mēram un vīnogu plācenim“. Vārdus „gaļas porcija“, kas šeit lietoti ebreju valodā, varētu drīzāk tulkot kā „vīna mērs“. Longs un arī citi Bībeles pētnieki uzskata, ka tas ir „vīna mērs“. Tātad, Dāvids dod ļaudīm maizi un vīnu un ir tērpies kā Jeru-Šālēmas priesteris un ķēniņš.

Kas, pēc jūsu domām, notiek ar viņa atmiņu, prātu un sirdi? Ļoti iespējams, ka Dāvids domā, ka Dievs viņu izmanto, lai atjaunotu Dieva ģimenes vienotību un arī karalisko priesterību, kuru tauta pazaudēja, kad tā pielūdza zelta teļu. Viņš rīkojas kā priesteris un ķēniņš. Bet Izraēlim nav bijis ķēniņu, kas vienlaikus būtu arī priesteri, kopš zelta teļa pielūgšanas laikiem.

DERĪBA AR DĀVIDU

Tad Dāvids saka pravietim Nātānam, ka vēlas celt Dievam nevis vairs tikai tabernākulu, bet māju – tempļi. Senajās Tuvo Austrumu zemēs ar šādām lietām nodarbojās tikai priesteri. Nātāns sākumā neiebilst. Bet tad mēs pēkšņi kļūstam par lieciniekiem ļoti svarīgiem notikumiem, jo *Otrās Samuēla grāmatas* 7. nodaļā sākas runa par Dāvida derību. Dāvids saka Nātānam: „Redzi nu, es mītu ciedru koka namā, bet Dieva šķirsts starp aizkariem!“ Nātāns atbild: „Dari visu, kas tev padomā.“ Taču drīz vien pār Nātānu nāk Kunga vārds: *Ne tik strauji! Ej atpakaļ pie Dāvida un nodod viņam citu vēsti.* Un kas tā par vēsti? Jauna derība. Ļoti interesanti.

Ieskatīsimies tuvāk. 5. pantā Dievs saka Nātānam: „Ej un saki manam kalpam Dāvidam: „Tā saka Kungs: Vai tu man celsi namu, kur dzīvot? Es neesmu dzīvojis namā, kopš izvedu Izraēli no Ēģiptes līdz pat šai dienai, – klejojumos es allaž esmu mitinājies teltī!“ Ar to Dievs vēlas pateikt: *Tev nav jāizdara man nekādi pakalpojumi. Es esmu Dievs.* „Visos klejojumos, iedams līdz Izraēlim, – vai es bildu kaut vārdu kādam no tiesnešiem, kam liku ganīt savu tautu Izraēli, vai es teicu: „Kāpēc jūs neceliet man ciedru koka namu?“ Tad nu tā saki manam kalpam Dāvidam: „Tā saka Debespulku Kungs: Es ņēmu tevi no ganībām, kur tu ganīji avis, lai tu būtu valdnieks manai tautai Izraēlim. Es biju ar tevi, lai kur tu gāji, visus tavus ienaidniekus es iznīdēju tavā priekšā, tavu vārdu es darīju diženu.“

Tas neviļus atsauc atmiņā Ābrahamu! Atšķirsim *Radīšanas grāmatas* 12. nodaļas 1., 2. un 3. pantu. Tur ir solījums, kas tika dots pēc tam, kad Bābeles torņa cēlāji bija centušies darīt sev vārdu (*šēmu*), lai atteiktos no pakļaušanās Noasa derības principiem, taču tika izklīdināti. Tad Dievs aicināja Ābrahamu doties uz Apsolīto zemi un sacīja: „Es svētīšu tevi un darīšu lielu tavu vārdu.“ *Es atjaunošu Noasa pirmdzimtā dēla mantojumu, jo viņš bija godprātīgs, un caur viņu atjaunošu arī cilvēku saimes vienotību.* Tikai tas viss nenotika tik ātri, kā Abrahams bija cerējis.

Arī tagad Dievs apsola Dāvidam kaut ko līdzīgu. *Tavu vārdu, tavu šēmu, es darīšu diženu kā zemes vareņajiem!* „Es ierādīšu vietu savai tautai Izraēlim – es to iedēstīšu, tas tur apmetīsies, un viņu vairs netraucēs.“ Un tālāk: „Nu es dodu tev atelpu no visiem ienaidniekiem. Kungs tev pasludina: pats Kungs tev cels namu!“

Vai redzat, ko visu Dievs Dāvidam sola? Viņš apsola darīt lielu Dāvida vārdu. Apsola viņam atpūtu un arī māju. Ko Dievs domā ar māju? Ebreju valodā vārdam *bait* var būt dažāds lietojums. Šim vārdam ir vairākas nozīmes. Ar „māju“ var saprast ģimeni. Bet tā var būt arī ēka. Un tas, kā mēs redzēsīm, var būt arī tempļis. Bet vēl tā var būt

dinastija, tādā nozīmē kā, piemēram, Romanovu dinastija vai Burbonu dinastija utt.

Taču šajā fragmentā vārds „māja“ ietver visas četras nozīmes un piedevām vēl, kā mēs redzēsīm, arī dēla apsolījumu. „Kungs tev cels namu. Kad tavs dienu skaits būs pilns, tu iesi pie saviem tēviem, un es celšu tev pēcnācēju, kas no tevis paša dzimis, es nostiprināšu viņa valdīšanu.“ Citiem vārdiem, nu beidzot ir sagaidāms, ka būs arī dinastijas turpinājums. „Viņš uzcelš namu manam vārdam, un es nostiprināšu viņa valsts troni uz mūžiem. Es būšu viņa tēvs, un viņš būs mans dēls.“ Tas nu ir kā ķirsītis uz kūkai pārklāta saputota krēma! Dieva Dēls! Dāvida Dēls! Citiem vārdiem: *Dāvid, to, pēc kā tu tiecies, – celt man templi un kļūt par ķēniņu, kas būtu arī priesteris, – es tev nevēlos dot. Bet es došu tev dēlu.*

Varbūt jūs domājat, ka viņš būs sašutis un sacīs: „Ak, kāds posts, es to tiešām tik ļoti būtu gribējis!“ Bet viņš ir tēvs. Kā jūtas tēvi, ja viņiem neizdodas sasniegt to, pēc kā bija tiekušies, bet viņu dēliem tas izdodas? Viņi izjūt vēl lielāku gandarījumu. Vai tā nav? Un tā nu Dāvida vārds vairs nākošajos pantos neparādās. Bet Dieva sacītie vārdi atstāj iespaidu: „Tavs nams un tava valsts pastāvēs mūžīgi manā priekšā, tavs tronis būs stiprs uz mūžiem!“ Šeit ir stūrakmens, uz kura balstās mūsu ticība Kristus karaliskajai varai. Un vienlaikus tā ir arī viena no vismazāk pieminētajām katoļticības doktrīnām.

Jēzus Kristus, Dāvida Dēls, ir kungu Kungs un karaļu Karalis. Un par *savu* Viņš var saukt visu radību. Bet uz mums gulstas atbildība par to, lai mēs spētu sasniegt tādu līmeni, kas mums ļautu saņemt mantojumā Kristus Karaļa un Viņa Mātes, Debesu Karalienes, valstību. Taču mēs sēžam kā maisi! Mums ir jāsaprot, ka esam Karaļa bērni un Karaļa kalpi, un mēs esam aicināti būt arī Dāvida Dieva kareivji. Dāvida Dievs un Dāvida Dēls ir Jēzus Kristus, bet, protams, vispirms nāks Viņa prototips, Dāvida dēls Solomons, kura vārds nozīmē „miers“ (ebreju valodā: *šalom*). Viņš, tātad, ir miera princis.

Kā uz to reaģē Dāvids? Tas aprakstīts, sākot ar 18. pantu. Divi nākamie panti bieži mēdz būt nepareizi iztulkoti, tāpēc pārbaudiet savu Bībeles izdevumu tulkojumus un apskatiet, kas tajos rakstīts. Citēšu 18. pantu: „Tad ķēniņš Dāvids nāca, apsēdās Kunga priekšā un sacīja: „Kas gan es esmu, Kungs Dievs, kas gan mans nams, ka tu mani cēli tik augstu! Un tas tev vēl maz, Kungs Dievs, – tu runā par sava kalpa namu tik tālu nākotnē, un tu esi man rādījis *wasoth torath ha adam*.“ Uz veselību! Pareizi es teicu? Kas tas ir? Manā tulkojumā gan šī frāze ir sagrozīta: „Tu esi man rādījis nākotnes paaudzes.“ Oriģinālvalodā nav ne vārda „nākotne“, nedz arī vārda „paaudzes“. *Torath* ir vienkārši tulkojams ebreju vārds, ja vien tiek pareizi izprasta derības daba. Pretējā gadījumā būs mēģinājumi tulkot to kaut kā savādāk. *Torah* – *torath* nozīmē „likums“ un *ha adam* – cilvēce.

Dāvids saka: *Kungs, Tu esi solījis un izdarījis visas šīs iespaidīgās lietas manam namam. Tu esi sev zvērējis darīt šīs visiem redzamās lietas un augstā godā celt manu dinastiju, bet tas viss Tavās acīs nav nekas liels, jo vislielākā vērtība, kādu Tu man esi devis, ir likums, šī harta vai konstitūcija, kas domāta visai cilvēcei. Tieši to, Kungs, Tu tagad esi vēlējis dot. Es sāku saskatīt, kādēļ tas viss ir noticis. Un es nespēju ticēt*

savām ausīm. Kas gan es esmu, ja ne vien Tavs nožēlojamais kalps? Un tomēr Tu man uzticēji tādas lietas...“ Patiešām, tas arī bija iemesls, kāpēc Dievs tā rīkojās – tieši tas, ka Dāvids sevi neuzskatīja ne par ko vairāk, kā vien par Kunga kalpu. Viņš nedižojās. Tāpēc ņemiet vērā: ja jūs sevi uzskatāt par neciliem un maznozīmīgiem cilvēkiem, ja domājat, ka neesat nekas, tad lai jūsu sirdis priecājas, jo Dieva acīs esat vērtīgi. Tieši tāds arī Dievs izraugās. Dievs ir vienmēr meklējis cilvēkus, kas paši savās acīs ir mazi un Dieva priekšā pazemīgi un kas no Kunga bīstas vairāk nekā no jebkura un ikviena cilvēka.

Tieši tāds bija Dāvids. Goliāts turpretī bija milzis. No viņa baidījās ikviens. Bet kāda ir Dāvida nostāja *Pirmās Samuēla grāmatas* 17. nodaļā? *Es jau arī citādi baidītos no tāda milža, bet paklausieties, ko viņš runā! Viņš zaimo Izraēļa Dievu! Nevienš, kas tā dara, nevar tikt sveikā cauri, lai arī cik liels viņš nebūtu. Es domāju, ja viņš zaimo Izraēļa Dievu, tad Dievs būs gatavs jebkurā veidā atbalsīt ikvienu, kas šo milzi gribētu gāzt. Jo kāds ir lielāks, jo smagāk arī krīt. Un mazais šmurgulis viņu gāž. Tā ir Dāvida ticības pārlicība. Dievs ir lielāks par jebkādam un visām mūsu problēmām. Arī mums vajadzētu būt šādai ticībai.*

Dāvids spēja atpazīt derību un saskatīt „hartu cilvēcei“, kā to apraksta profesors Valters Kaisers. Viņš ir uzrakstījis prāvu rakstu, aizstāvot savu tulkojumu un pierādot, ka tieši tādā nozīmē šie vārdi lietoti ebreju valodā. Dāvids saprata, ka viņa dinastija izvērtīsies par kaut kādu universālu valstību. Taču reizēm viņš savā domu lidojumā it kā nedaudz atlec atpakaļ. Es gan nedomāju, ka tie ir ļoti nozīmīgi atlēcieni, bet Dāvida runa parāda, ka viņš reizēm vienkārši nespēj noticēt savām ausīm.

Šis vispasaules dekrēts ir līdzeklis, caur kuru Dievs veidos cilvēku ģimenes likteni. Ar Dāvida derību Viņš vēlas dot pamatlikumu, lai visai cilvēcei domātā starptautiskā ģimenes harta tiktu piedāvāta un būtu brīvi pieejama tautām, ja vien tās vēlēšies to pieņemt. Taču tautas vēlējās to pieņemt tikai uz īsu laika sprīdi – gluži tāpat kā Izraēlis tikai uz neilgu laiku pieņēma Dieva aicinājumu būt par priesteru ķēniņvalsti. Bet pēc tam gan Izraēlis, gan citas tautas tika atmestas. Pieņemt Dieva aicinājumu nemaz nav tik vienkārši. Nest savu krustu, upurēt šīspasaules zemākos labumus un pievērst savu sirdi Debesu vērtībām nekad nav bijis un arī nebūs viegli.

KOMENTĀRUS PAR DERĪBAS NOZĪMI SNIEDZ PSALMI

Bet tagad ieskatīsimies dažos no galvenajiem Dāvida psalmiem jeb karaliskajos psalmos, kā tos reizēm dēvē. Psalmi sniedz labus komentārus par Dāvida derības patieso nozīmi. Daži no šiem psalmiem tiek atkārtoti dziedāti Svētajās Misēs visa gada garumā, tāpēc tagad uzmanīgi sekojiet līdzī sacītajam. Viens no maniem iecienītākajiem psalmiem ir 2. psalms. Atšķiriet kopā ar mani 2. psalmu! Mūsu acu priekšā ir viens no vispopulārākajiem karaliskajiem psalmiem. Viss psalms balstās uz vīziju par to, ko ietver derība, kuru Dievs noslēdza ar Dāvidu: „Ko gan iedomājas tautas, kas sazvērējušās, un ciltis, kas prāto tik tukšu vien? Sastājušies pasaules

ķēniņi, vadoņi sadevušies kopā pret Kungu un Viņa svaidīto: „Nomauksim viņu jūgu un noņemsim viņu virves!“⁴⁴ Viņi nevēlas, lai Dievs pār tiem valdītu ar paša ieceltu karali. *Mēs domājam nomest virves, kurās viņi mūs sapinuši. Uz to psalmists atbild: „Kas debesīs sēž, pasmejas, Kungs izzobo tos.“* Taču drīz vien Dievs arī iejaucas. Kādu laiku Viņš vēl bija klausījies šajās sazvērnieku runās, bet tad pēkšņi viņus pārtrauc. „Tad uzrunā tos savās dūsmās un savā niknumā iztrūcina, sakot: „Es iecēlu savu ķēniņu pār Sionu, savu svēto kalnu!“⁴⁵

Citiem vārdiem, ja zemes karaļiem un prinčiem sāk apnikt Dieva valdīšana un Viņa taisnīgie likumi un viņi sazvērējas, lai tos gāztu, tad viņi var pievilt vien paši sevi. Cilvēkiem gan ir iespējams citam citu maldināt, bet Dievs seko visam līdzī, un Viņš pazīst cilvēku sirdis, zina arī visus viņu plānus un jau gatavojas tos izjaukt un pagriezt visu tā, lai šis ļaunums nāktu atpakaļ pār viņu pašu galvām.

Tas man atgādina kādu no maniem draugiem, Dāvidu, kas patiesībā bija mans labākais draugs 8. klases laikā. Dāvids bija neaudzināts mežonēns. Viņš mēdza panākt, lai pat kādi astoņi vai desmit klasesbiedri vienlaikus runātu pretī skolotājam, izkliezdēt dažādus izsauceņus. Man par to nemaz negribētos jokot, bet viņš bija gluži tāds pats kā es. Mēs bijām tā laika biedi. Un kādu dienu stundas vidū situācija kļuva vienkārši nekontrolējama. Skolotājs mēģināja runāt, bet troksnis bija par lielu. Un tad pēkšņi ierunājās skolas skaļrunis. Tas bija skolas direktors, kas kļiedza: „Kij, apsēdies!“ Mēs, skolēni, nebijām zinājuši, ka skaļrunim ir divas funkcijas. Izrādījās, ka direktoram bija iespēja ne tikai runāt skaļrunī, bet arī klausīties, kas kur notiek. Tad nu gan klasē iestājās klusums! Vēl ilgi mēs nespējam attapties, un mūsu domas satraukumā šaudījās... No kurienes nāca šī balss? Kas tas bija? Tas taču bija direktors! Kur viņš diez ir? Viņš ir iejaucies mūsu stundā! Tātad viņš zina, ko mēs te darījām! Viņš zina, kas mēs esam! Tieši tā arī rīkojas Dievs 2. psalmā.

Neraizējieties, ja tautas sazvērējas, lai iznīcinātu Evaņģēliju un mūsu Kunga valstību, jo Viņš ir Dievs, un, ja kopā ar Dievu paliktu tikai viens vīrietis vai viena sieviete, arī tad Dievam būtu pārsvars. Un psalmists turpina: „Paudīšu Kunga lēmumu – Viņš sacīja man: „Tu esi mans dēls, šodien es tevi dzemdinašu. Lūdz mani, un es došu tev tautas par mantojumu, par īpašumu pasaules malas – tu tās satrieksi ar dzelzs spieķi, kā podu tās šķēpelēs sadauzīsi!“ Tad nu, ķēniņi, esiet gudri, ņemieties prātu, zemes soģi, kalpojiet Kungam bijādami un līksmojiet drebēdami, skūpstiet šķīstībā, ka Viņš nedusmojas – tad jums pēkšņi iet bojā, jo gana ātri iedegas Viņa dusmas. Svētīti visi, kas pie Viņa tveras!“ Šajā fragmentā atklājas viens Dāvida derības skatījuma aspekts – ir vajadzīga vispasaules teokrātiska cilvēku saime, pār kuru tad valdītu Dieva tēvišķie likumi.

Pāriesim pie 72. psalma, kurā iezīmējas cits aspekts. Šajā psalmā sacīts: „Dod, Dievs, ķēniņam tavu tiesu un tavu taisnību ķēniņa dēlam, lai taisnīgi tiesā tavu tautu un tavus nabagus pēc patiesības.“ Un tālāk, sākot ar 8. pantu, lasām: „Lai viņš pavēl no jūras līdz jūrai un no upes līdz zemes galiem, lai tuksneša ļaudis liec ceļus tā priekšā un viņa naidnieki laiza pīšļus.“ Bet 11. pantā sacīts: „Lai rāpo tā priekšā visi ķēniņi, lai visas tautas viņam kalpo.“ Tas savā ziņā jau provizoriski piepildās ķēniņa Solomona

valdīšanas laikā, bet galīgi izpildās, atnākot īstajam Dāvida Dēlam – Jēzum Kristum, mūsu Kungam.

Mēs varētu vēl nedaudz pakavēties arī pie dažiem citiem karaliskajiem psalmiem. Izskatās, ka 89. psalms, piemēram, ļauj ielūkoties pašā Dāvida derības sirdī. 27. un 28. pants sasaucas ar 4. pantu psalma sākumā. Šeit tiek runāts par Dieva uzticīgo mīlestību. „Es slēdzu derību ar savu izredzēto, es zvērēju Dāvidam, savam kalpam: „Uz mūžiem es iedibināšu tavu dzimumu un celšu uz audžu audzēm tavu troni!““ Bet 27. pantā sacīts: „Viņš sauks man: „Tu, mans Tēvs, mans Dievs, mana glābiņa klints!““ Un ko gan Dievs abildēs Dāvida dēlam? „Tiešām es viņu darīšu par savu pirmdzimto“, tas ir, par Dieva viendzimušo Dēlu, „par visaugstāko starp zemes ķēniņiem.“ Vārds „visaugstākais“ ebreju valodā ir *elion*, un tas ir apzīmējums, kuru Dievs parasti pataupa sev. *Mans pirmdzimtais Dēls, Dāvida Dēls, Izraēļa ķēniņš būs „elion“ pār visiem zemes ķēniņiem. Viņa dzimums pastāvēs mūžīgi, viņa tronis – kamēr vien būs debesis.* Tādā veidā Dievs atkalapvienos un atjaunos savu cilvēku ģimeni, kuru Viņš izveidoja kā Tēvs.

Un, visbeidzot, 110. psalms. Tas daudzējādā ziņā ir vissvarīgākais psalms visā *Psalmu grāmatā*. Kāpēc? Vispirms tāpēc, ka tas ir visbiežāk citētais psalms Jaunajā Derībā. Šo psalmu izmanto Jēzus, un tas ir citēts *Apustuļu darbos*. To izmanto arī svētais Pāvils, tas ir citēts *Vēstulē ebrejiem*. 110. psalms ir citēts arī viscaur Vecajā Derībā un bieži vien netiek pilnībā izprasts. 1. pants sākas ar vārdiem: „Jahve teica Adonia“. Tulkojot burtiski, tas būtu: „Kungs teica manam kungam“. Taču domāts ir, ka ebreju Jahve, tas ir, derības Dievs, teica manam Kungam, Adonia: „Sēdi pie manas labās rokas!“ Jādomā, ka tas ir Dāvida psalms, un arī Jēzus *Mateja evaņģēlija* 22. nodaļā to nosauc par Dāvida psalmu. Dāvids psalmus uzrakstīja un arī pats tos dziedāja.

Lūk, Dāvida vārdi. „Jahve teica manam kungam: „Sēdi pie manas labās rokas, un es darīšu tavus naidniekus par kājsolu!““ Jēzus uzdod jautājumu: „Ja Mesija ir Dāvida dēls, kā viņš var būt arī Dāvida kungs?“ Šeit jau ir spēkā iepriekšpieņēmus, ka psalma autors ir Dāvids. Ko īsti Dāvids saka? Viņš ir satraukts, ekstātisks un izgājis no sevis. Dāvids šo dziesmu dzied. Viņš dzied vārdus: „Jahve teica manam kungam“ un domā, ka tas ir viņa dēls, skaidra no lielā bluķa, viņa mazais ziķeris Solomons! Vecais vīrs nav dabūjis to, ko vēlējies, bet viņš redz savu dēlu mantojam visu, pēc kā viņš pats vienmēr bija tiecies. Un viņš saka: *Esmu to dzirdējis. Jahve saka manam mazajam zēnam, manam dēlēnam Solomonam, ka viņš tagad ir mans kungs... Jahve tev ir sacījis: „Sēdi pie manas labās rokas, un es darīšu tavus naidniekus par kājsolu.“* „Kungs sniedz tev no Sionas varas zizli, valdi pār naidniekiem, kas tev visapkārt!“ *Tava tauta brīvi ies ziedoties un pieteikties, viņus nevajadzēs atvilkt ar varu „dienā, kad tavs karaspēks būs svētajos kalnos. Kā rasa no ausmas klēpja tavi jaunekļi dodas pie tevis! Kungs ir zvērējis un neatsacīsies.“* Un Viņš ir zvērējis, ka „uz mūžiem tu“, Dāvida Dēls un Izraēļa ķēniņ Solomon, esi „priesteris pēc Melhizedeka.“ Tas liek atcerēties Šālēmu, Ābrahamu un vienīgo priesteri, kurš bija arī ķēniņš, Melhizedeku. Pirmo reizi visā Bībelē priesteris tiek minēts tad, kad ar šo vārdu saprot priesteri un

ķēniņu, kas Dieva vārdā valda pār visu Dieva cilvēku ģimeni.

Dāvids domā, ka tieši to arī Dievs vēlas atjaunot ar derību, kuru Viņš ar Dāvidu noslēdz. Un to arī Dievs atjauno – provizoriski tolaik, tālajos Dāvida laikos, bet pilnībā vēlāk, caur Jēzu Kristu, Dāvida Dēlu, un galīgi un uz mūžiem laiku beigās, kad Dāvida Dēls atgriezīsies, lai pabeigtu sakaut savus ienaidniekus. Šī dziesma ir priecīgs Dāvida psalms.

DĀVIDA GRĒKS UN NOŽĒLA

Bet tagad ir laiks atgriezties atpakaļ, un šis stāstījums tomēr būs jānobeidz uz traģiskas nots. *Otrās Samuēla grāmatas* 11. nodaļā Dāvids jau ir kļuvis par varenu valdnieku, taču mēs kļūstam par lieciniekiem viņa kritienam. Arī jūs ļoti labi zināt visu šo stāstu. Dāvidam tajā laikā bija jābūt uz kaujas lauka, bet viņš pret šo savu pienākumu gan nopietni neizturējās un, tā vietā, lai karotu, atradās mājās, savā pilī. Kādu dienu viņš vēl pēcpusdienā uzkāpa uz sava nama jumta un pēkšņi, paskatījies lejā, ieraudzīja tur kādu sievieti mazgājamies. Sieviete bija ļoti skaista.

Neprasiet man, ko šī sieviete darīja, mazgājoties vietā, kas ir pārredzama no ķēniņa pils. Bet varbūt arī varat man to jautāt, jo domāju, ka atbildi tomēr zinu. Dāvids par šo sievieti painteresējās. *Vai tā nav Batšeba, Eliāma meita un hetieša Ūrijas sieva?* Par Ūriju mēs vēlāk, *Otrās Samuēla grāmatas* 23. nodaļā, uzzināsim, ka viņš bija viens no Dāvida galvenajiem kara padomniekiem. Vai spējat tam noticēt? Tā nu Dāvids šo sievieti aicināja, un viņa arī nāca. Tad viņš ar to gulēja – „viņa tikko bija šķīstījusies no savas nešķīstības“. Tas notiek septiņas dienas pēc mensturālā cikla. Pēc tam sieviete atgriezās savās mājās, un drīz vien izrādījās, ka ir ieņēmusi bērnu. Sieviete nosūtīja Dāvidam ziņu: *Es gaidu bērnu.*

Un tad Dāvids jau sāk atļauties pārāk daudz un pārkāpj visas robežas. *Atsūtiet man Ūriju, atsauciet viņu no kaujas lauka. Ūrijam ir vajadzīgs kaut neliels atvaļinājums, jo šajā kaujā viņš jau piedalījies ļoti ilgi un cīnījies viņš smagi, tā, ka nu jau šis cilvēks vairs nespēj nopietni cīnīties. Es vēlos dot viņam kādas brīvdienas.* Un Dāvids saka Ūrijam, lai viņš dodas uz mājām atpūsties. Ūrija gan iebilst: *Kā tad es varu tā darīt? Visi Dieva cilvēki tagad ir uz kaujas lauka, un tur atrodas arī derības šķirsts. Nevaru taču es vienīgais atpūsties. Es vienkārši nespēju tagad pārrasties mājās un gulēt ar savu sievu.* Dāvids tomēr atkal rosina viņu atpūsties. Un Ūrija, būdams lojāls, atsakās. Kāds nelietis tomēr ir Dāvids! Tā kā Ūrija Dāvida ierosinājumam nebija piekritis, tagad viņš tiek sūtīts atpakaļ kaujā, bet viņam līdzī iedota aizzīmogota vēstule, kuru Dāvids uzrakstījis Joābam. Un vēstulē ir rakstīts: „Nolieciet Ūriju priekšā, kur kauja sīvāka, un atkāpieties no viņa, lai viņš tiek nokauts un mirst.“

Un uzminiet, kas notiek! Kaujā Ūrija tiek nonāvēts. *Nobirdināju pa asarai – taisnosies Dāvids, šis slepkavojošais laulības pārkāpējs.* Vai gan jūs tādām cilvēkam varat ticēt? Lūk, ko viņš saka: *Ak, cik ļoti man žēl!* 26. pantā lasām: „Ūrijas sieva dzirdēja, ka viņas vīrs Ūrija ir miris, un apraudāja savu kungu. Kad sēru laiks bija

pagājis, Dāvids sūtīja pārvest to uz savu namu. Viņa kļuva tam par sievu un dzemdēja dēlu,“ kurš vēlāk nomirst. „Bet Kungam nepatika tas, ko Dāvids bija darījis“, un tā nu Viņš sūta pie Dāvīda Nātānu, kas viņam pastāsta kādu dīvainu līdzību par diviem lauku cilvēkiem, no kuriem viens bija bagāts, bet otrs – nabags. Bagātajam bija daudz avju un vēršu, bet nabagajam nebija nekā – tikai viena maza aitiņa tam piederēja. Tā viņam gulēja azotē un bija ļoti mīļa, tā viņam bija viss. Pie bagātnieka atnāca kādi cilvēki, viņš gribēja uzklāt galdu, bet negribēja kaut savus lopus. Tad nu viņš pamanījās paņemt nabagā vīra vienīgo aitiņu.

Dāvids iedegās lielās dusmās par stāstā dzirdēto un teica Nātānam: „Dzīvo Kungs!“ Tas ir zvērests. „Par to, ko šis vīrs darījis, viņš būtu nāvi pelnījis. Par to aitiņu viņam jāatlīdzina četrkārt – par to, ka tā darīja un neiežēlojās.“ Un Dāvids dzirdēja Nātānu sakām: *Ecce homo! Tu esi tas vīrs. Lūk, kur viņš ir! Tu esi tas nelietis.* „Tā saka Kungs, Izraēļa Dievs: „Es tevi svaidīju par Izraēļa ķēniņu, es tevi glābu no Saula rokas. Es tev devu tava Kunga namu un tava Kunga sievas tev pie sāniem. Es tev devu Izraēli un Jūdu. Ja tas vēl par maz, piemetišu tev vēl un vēl. Kāpēc tu nicināji Kunga vārdus, darīdams to, kas man nepatīk? Hetietī Ūriju tu nokāvi ar zobenu, un viņa sievu tu ņēmi par sievu sev. Tad nu,– šeit, 10. pantā, ir lāsts,– zobens nemūžam neatstāsies no tava nama – tādēļ, ka tu mani nicināji un ņēmi hetieša Ūrijas sievu, lai viņa kļūtu tava sieva.“ Hetieši ir kanānieši. Precēties ar kādu no šīm tautībām ebrejiem nebija ļauts.

Turpinājumā lasām: „Tā saka Kungs: „Redzi, no tava paša nama es ļaunumu celšu pret tevi tavu acu priekšā, es ņemšu tavas sievas un atdošu tavam tuvākajam. Viņš gulēs ar tavām sievietēm, saulei spīdot.““ Un Dāvids atbild: „Es esmu grēkojis pret Kungu!“ Tad Nātāns viņam saka: „Kungs gan noņem tavu grēku – tu nemirsi. Taču tu esi devis Kunga ienaidniekiem iemeslu zaimot, tāpēc dēls, kas tev dzimis, mirs!“ Un tā arī notiek. Tad Dāvids uzraksta 51. psalmu – visizcilāko grēku nožēlas psalmu, kāds jebkad bijis. Izlasiet šo skaisto psalmu! Tas ir brīnišķīgs grēku nožēlas apliecinājums.

Solomons, tāpat, piedzimst jau pēc tam, kad pirmais bērns ir nomiris. „Viņa [Batšeba] dzemdēja dēlu un deva tam vārdu Solomons.“ Šeit es vēlos izdarīt nelielu atkāpi. Esmu atradis vienu rakstu, kura autors, kāds pētnieks, ir ļoti pamatīgi izpētījis tikko aprakstīto notikumu vēsturiskos apstākļus, un viņš patiesībā sniedz diezgan pamatotus pierādījumus tam, ka hetietis Ūrija varētu būt bijis Jeruzalemes ķēniņš laikā pirms Dāvīda iebrukuma. Līdz ar to iemesls, kāpēc Batšebas rezidence atradās tieši blakus Dāvīda karaliskajai pilij, varētu būt tāds, ka Batšeba un viņas vīrs bija agrākie valdnieku nama rezidenti. Dažādās grāmatās un arī viscaur šīs grāmatas nodaļās ir atrodami daudzi fakti, kas rosina domāt, ka Batšeba Jeruzalemes iedzīvotājiem pirms Izraēļa iekarošanas ir bijusi tikpat kā kaut kāda karaliene māte. Tādēļ ir ļoti iespējams, ka tas, pēc kā Dāvids tiecās, nemaz nebija tik daudz seksuāla bauda, cik tālāka politiskās varas nostiprināšana, lai iekarotu to kanāniešu sirdis, kas vēl dzīvoja Jeruzalemē un kas viņam šo pilsētu patiesībā bija atdevuši.

Vēlāk, faktiem kopā saplūstot, varbūt kļūs labāk redzams, ka šādiem argumentiem ir

jēga. Bet šobrīd mēģināsim īsumā aplūkot Dāvida dzīves gājuma pārējo daļu, kurā arvien spēcīgāk iezīmējas traģisms. Kā jūs to jau droši vien zināt, tagad ir pienācis Dāvida dzīves pagrieziena punkts, pēc kura viņa dzīve kļūst vienkārši nožēlojama. No 13. līdz 18. nodaļai mēs varam vērot, ja tā varētu sacīt, „derības spēles“, kas risinās ap vienu no viņa dēliem, Amnonu, kurš iemīlas Tamārā, vienā no savām pusmāsām. Amnons izdomā plānu, kā varētu Tamāru izvarot, un to arī izdara. Bet Abšāloms, Tamāras brālis, uzzina, ko Amnons izdarījis, un viņš to nogalina. Pirms pusbrāli nogalināt, Abšāloms, visticamāk, kādu laiku nogaidīja, lai redzētu, kā rīkosies viņa tēvs, Dāvids. Bet Dāvids lietas labā neko nedarīja. Tad arī Abšāloms Amnonu nogalina. Tēva neizdarība viņam jau līdz kaklam. Tomēr Abšāloms izbailēs bēg. Pēc kāda laika viņš atgriežas un rīko sazvērestību pret Dāvidu. Viņš padzen savu tēvu, pārņem Jeruzalemi, piesavinās tēva konkubīnes, karalisko harēmu, un guļ ar mīļākajām atklātībā, tādējādi liekot šausmināties pat saviem sabiedrotajiem. Kam tad nu tagad pieder harēms? Un kas ķēniņzemē valda? Bet tad Abšāloms pēkšņi mirst, sagādājot savam tēvam Dāvidam tikai vislielākās sirdssāpes. Tās bija tik dziļas skumjas, ka pat cilvēki, kas bija viņam apkārt, sāka zaudēt drosmi un vairs nezināja, ko domāt.

DĀVIDA DĒLS SOLOMONS

Vienīgais, ar ko varētu pielikt punktu šim nelaiemes stāstam, ir minēt, ka varu pārņēma Solomons, un viņš arī atgriezta Dāvida monarhijai kādreizējo slavu. *Pirmajā Ķēniņu grāmatā* no 1. līdz 10. nodaļai ir aprakstīts, kā tas notika. Tas tiešām bija skaisti. Dāvids jau ir sirmā vecumā, un viņš piekrīt nodot ķēniņvalsts pārvaldīšanu Solomona rokās, kaut arī uz to pretendē Adonijāhu un arī citi. Visi šie pusbrāļi, kas patiesībā ir vecāki par Solomonu, arī domā, ka viņiem būtu kaut kādas tiesības uz troni. *Pirmās Ķēniņu grāmatas* 2. nodaļā Dāvids pasaka savu pēdējo vēlēšanos un dod norādījumus. Un tad mēs redzam, ka Solomons pie savas labās rokas ierīko troni arī Batšebai, mātei karalienei. Šorīt es citā lekcijā runāju par to, ka no šī laika līdz pat Dāvida monarhijas norietam Dāvida dēls un Izraēļa ķēniņš ir vienmēr atradies savā tronī ar māti karalieni pie savas labās rokas. Tas varētu būt ļoti ticams iemesls, kāpēc agrīnajai Baznīcai jau kopš pašiem pirmsākumiem šķita pašsaprotami jaunās Jeruzalemes debesu svētnīcā redzēt īsto Dāvida Dēlu, Jēzu Kristu, jauno Izraēļa valdnieku, kopā ar savu un mūsu Māti, Dāvida Dēla Māti Karalieni, kuru Viņš ar miesu un dvēseli bija uzņēmis Debesīs. Jēzus vienkārši rīkojas tāpat kā Solomons, kurš Batšebai bija ierādījis vietu pie savas labās rokas. Viņš pat paklanās savas Mātes, Karalienes, priekšā, kad viņu pēc kronēšanas nosēdina pie savas labās rokas.

Arī vēl citos veidos Dāvida derības spilgtā gaisma ir iemirdzējusies mums aktuālajā jaunajā derībā. Solomonam ir jāpieņem lēmums. Dievs saka: *Es došu tev to, ko tu vēlies. Vai tu vēlies bagātību? Ieročus? Sievas? Vai vēlies visus labumus un pakalpojumus, vai vēl kaut ko?* Taču Solomons atbild: *Nē, es vēlos gudrību.* Jahve saka: *Tu mani iepriecināji. Tā kā tu esi lūdzis gudrību, es došu tev tik daudz gudrības,*

cik vien tev ir iespējams to saņemt, un došu tev arī visu pārējo. Es gan mazliet šaubos, vai tas ir atbalsts un palīdzība, bet drīz vien mēs to redzēsīm.

Lūgšana par gudrību ir atrodamā 3. un 4. nodaļā. Un jau 4. nodaļas beigās par Solomona izcilo gudrību ir zināms visai pasaulei. Ķēniņi un ķēniņienes ceļo gan no Āfrikas, gan Eiropas, ceļo no visiem apdzīvotajiem kontinentiem, lai dzirdētu Solomona pamācības. Ar šādu gudrību apveltīts, Solomons, izpildoties Dieva solījumam, uzsāk celt svētnīcu. Par to varam lasīt 6. un 7. nodaļā. Un tad, 8. nodaļā, viņš iesvēta svētnīcu, izsakot garu un skaistu lūgšanu. Šīs lūgšanas beigās, kā rakstīts *Otrās Hroniku grāmatas* 7. nodaļas 1. pantā, no debesīm krīt uguns un apriņķis sadedzināmo upurī. Tālāk sacīts, ka visi noliecas ar seju pie zemes un pielūdz Dievu. Šķiet, ka Solomons visu ir tik lieliski iesācis vienīgi tādēļ, lai turpmākajās nodaļās kristu ar seju pie zemes vēl citā veidā. 9. nodaļa atklāj Dāvida derības traģiskos izkropļojumus.

Solomons sistemātiski pārkāpj *Atkārtotā likuma grāmatas* 17. nodaļā sniegtos norādījumus par ķēniņa varas ierobežojumiem. Vispirms jau no 9. nodaļas 14. panta var redzēt, ka viņš ir sācis izspiest no savā pakļautībā esošajām kolonijām un tautām visu līdz pēdējam, apliekot tās ar lieliem nodokļiem. Ne tas Solomonam rūp, lai šīs tautas nāktu uz Jeruzalemi ar savu miesu un dvēseli uz klausīt Dieva bauslības likumus un mācīties no Solomona gudrību. Viņam vajadzīgs vienīgi zelts. Un zeltu Solomons arī pieprasa – par atļauju izmantot viņa zemes laukus un jūras. Noteiktā cena ir 666 zelta talenti gadā. Visā Bībelē ir tikai divas vietas, kur minēts skaitlis 666, un šī ir viena no tām. Otra vieta ir *Atklāsmes grāmatā*, kur 666 ir zvēra skaitlis un par to sacīts, ka šī skaitļa izdibināšanai nepieciešama gudrība – šķiet, tāda pati kā Solomona gudrība. Varētu gandrīz vai domāt, ka arī Solomonā ir kaut kas no šī zvēra. Nostājies pret Dieva derības ģimeni, viņš sāk valdīt kā tirāns, izspiežot no savām vasalju zemēm visu, kas tajās vērtīgs. Tagad Solomons vairs nemaz neatšķiras no pārējo zemju ķēniņiem.

No 9. nodaļas 25. panta var secināt, ka Solomonam bijis arī daudz zirgu un kararatu. Galu galā, pieprasot tik daudz naudas, labāk turēt arī ieročus, lai spētu iebiedēt un sēt ļaunību sirdīs šausmas. Domāts – darīts! Viņam netrūkst ne karaspēka vienību, ne kaujas ieroču – pretēji tam, kas bija sacīts Dieva dotajos norādījumos par ķēniņa varas ierobežojumiem.

Bet īpaši Solomona leļupslīdi veicināja tas, ko par viņu atklāj *Pirmās Ķēniņu grāmatas* 11. nodaļas 1. pants. Ar septiņiem simtiem sievu un trīs simt konkubīnēm kristu jebkurš vīrs! Es nezinu, cik daudz viņam bija gudrības, bet enerģijas pārpilnībai gan viņam bija jābūt! Lūk, ko vēsta 1. pants: „Ķēniņš Solomons mīlēja daudzas sveštautu sievas – faraona meitu un arī moābietes, amonietes, edomietes, sidonietes, hetietes.“ Nevienu no tām viņam nebija jāprec. Taču viņš vēlējās būt tāds pats ķēniņš kā visi pārējie. Un viņš vēlējās, lai viņam būtu politiskie sabiedrotie arī „no tām tautām, par kurām Kungs bija sacījis Izraēļa dēļiem: „Neprecieties ar tiem, un viņi lai neprecas ar jums, jo tad jūs sirdis noteikti pievērstos viņu dieviem!““ Tieši tas arī notiek. Solomons atkrīt no Kunga. Viņš sāk būvēt altārus elku dieviem, mēģinādams

savienot ticību Jahvem ar ticību Ašerai un Baālam. Bet to Dievs nepieļaus.

Kungs sūta Solomonam ienaidniekus gan valsts iekšienē, gan no ārpusēs. Bet Solomons kļūst arvien vecāks un vēro, kā viņa ķēniņvalstī aizvien vairāk mazinās drošība. Laikā, kad viņa dēls Rehabeāms pārņem varu, valstī jau ir liela nestabilitāte. Rehabeāmam nav īsti skaidrs, kā šādos apstākļos rīkoties. Nu jau viņi ir sākuši uzlikt naudas nodokļus pat saviem līdztautiešiem. Tad Izraēļa ciltis sūta savus pārstāvjus pie Rehabeāma, un tie viņam saka: *Tavs tēvs ir miris. Solomons ir miris. Nodokļu nasta tautai ir ļoti smaga. Ko tu darīsi? Lūdzu, atvieglini to!* Rehabeāms vispirms iztaujā par šiem jautājumiem savus agrākos padomdevējus, kas bija konsultējuši arī Solomonu, un tie saka: *Labāk palaid grožus vaļīgāk. Tas tiešām ir par daudz.* Bet tad viņš aprunājas arī ar saviem jaunajiem padomdevējiem, visiem saviem draugējiem, kas jau stāv rindā, lai dabūtu ienākumus no nodokļos samaksātās naudas. Un viņi saka: *Tikai palielini nodokļus!* Tad Rehabeāms pieceļas un uzrunā atnākušos pārstāvjus: *Jūs domājat, ka tikai mans tēvs pieprasīja maksāt nodokļus? Mans mazais pirkstiņš ir biezāks nekā viņa jostasvieta un augšstilbi! Citiem vārdiem, jūs vēl maz esat redzējuši. Un viņi, protams, atbild: Tāpat kā jūs. Visi pa teltīm!*

Seko pilsoņu karš. Atšķeļas desmit ciltis, kas vairs nekad atpakaļ nepievienosies. Dāvida monarhijā nožēlojamā kārtā paliek tikai divas ciltis. Ziemeļos tagad ir Izraēļa ķēniņzeme un dienvidos – Jūdeja. Vai tādējādi iezīmējas Dāvida monarhijas beigu sākums un vienlaikus arī beigu sākums cilvēces hartai, atjaunotai un vienotai Dieva ģimenei? Kas notiek? „Miesa nekam neder“, saka Jēzus, „gars ir tas, kas atdzīvina.“ Pat ar vislielāko cilvēcisko gudrību nepietiks, lai mūsu zemei un visai pasaulei atnestu politisku vienotību un mieru.

Bet vai mēs tam tiešām ticam? Vai arī drīzāk vēlamies būt aitasgalvas, kas spriež līdzīgi Solomonam? Vai gan pasaules problēma ir izglītības trūkums? Vai varbūt mums nav pietiekami daudz miera līgumu? Solomonam to bija tūkstošiem. Bet varbūt arī mēs nespējam konsekvēnti atzīt faktu, ka Jēzus Kristus, Dāvida Dēls, kas mīl mūsu dvēseles un mīl visas tautas un kas nomira, lai varētu atjaunot un no jauna apvienot Dieva ģimeni, tiešām valda. Mums ir jādzīvo un jānomirst tā, lai varētu iemantot tiesības būt kopā ar Jēzu, mūsu Karali, un Viņa Māti, Debesu Karalieni. Mums jātiecas pēc ideāla – pasaules vienotības. Tā nav politiska vai militāra, bet gan liturģiska vienotība un balstās mūsu Tēva, Vissvētās Trīsvienības pielūgsmē. Šīs vienotības galamērķis ir mūsu mūžīgā ģimene Debesīs, kur mums jānonāk, ja tāda būs Dieva griba.

NOSLĒGUMS

Nobeigumā es vēl vēlētos jums nolasīt kādu zīmīgu fragmentu no Jāņa Pāvila II sprediķa. Pāvests, Romā uzrunājot Jēzus Dievišķās agonijas draudzes ticīgos, sacīja: „Vai nu Dievs un Viņa valstība, vai arī bagātība, vara un veiksmē.“ Viņš brīdināja baznīcēnus, ka „tiklīdz bagātība, vara un veiksmē tiek uzskatītas par absolūtiem

labumiem, tās neizbēgami pārvēršas par elkiem. Šodien mēs dzīvojam sekulārisma atmosfērā, kur valda uzskats, ka svarīgāk ir gūt nekā būt. Daudzos cilvēkos tādējādi tiek radītas neremdināmas slāpes pēc īpašumu vairošanas, un tie uzsāk neapvaldītu dzīšanos pēc bagātības. Sabiedrība taču, galu galā, uzskata, ka vienīgi šīs lietas ir svarīgas. Nesakārtotā sabiedrības attīstība un pārspīlētais preču patēriņš tikai vēl stiprina pārliecību, ka vērtību nosaka tas, cik daudz kāds kaut ko ir saražojis vai cik kuram kas pieder. Tās ir jaunās elkdievības grēka formas. Līdz ar to, ka Dievs tiek aizslaucīts prom no dzīves horizonta, paveras plašas iespējas darīt netaisnību un radīt dramatiskas situācijas.“ Amen!

Ieklausieties vēl arī šajā pāvesta runas fragmentā: „Dievs necietīs, ka Viņam līdzās tiek turēti elki. Jēzus to ir skaidri un spēcīgiem vārdiem apstiprinājis. Daudziem kristiešiem, kas dzīvo plurālistiskā sabiedrībā, nopietnas briesmas rada kompromiss. Dievs nepieņems nekādu veikli izveidotu kompromisu starp labo un ļauno. Viņš nemīl dalītas sirdis un kopienas. Vai nu Dievs, vai nauda. Vai nu taisnība, kas dara mūs par Dieva bērniem, vai arī netaisnība, kas veicina grēku un šķelšanos. Vai nu Dieva valstība, vai arī cilvēku valstība. Uzticības, pastāvības, atsacīšanās no sevis un kalpošanas liecība tiek prasīta no visiem kristiešiem, un īpaši vēl no tiem, kuriem ir kādi pienākumi sociālajā jomā, jo ir nepieciešams garīgs spēks morāles ievērošanai un kompromisu nepieļaušanai, kā arī lai nesavtīgi kaut kur iesaistītos un kaut kam nodotos.“

Pēdējos 25 gados Baznīcā varēja vērot mērenu haosu arī tik svarīgu jautājumu risinājumā kā aborts, laulības pārkāpšana, laulības šķiršana un homoseksuālisms. Reizēm šķiet, ka šīs problēmas kļūst nekontrolējamas. Tēvs Branšens (Branchen), kas ir viens no maniem draugiem, rakstīja: „Problēma pastāv garīgā plāksnē. Tā ir dziļa un visaptveroša. Baznīca varētu nolīgt kaut visus Lesāla ielas baņķierus un finansistus, tik un tā neviens nevarētu šo problēmu atrisināt. Viņi varētu piesaistīt kaut visus mārketinga un sabiedrisko attiecību speciālistu talantus, kaut nez kādus brīnumbērnus no Mičiganas avēnijas un Volstrītas, bet arī tie neatradīs izeju. Nemieram un kņadai, kas mūs, katoļus skar, ir garīga, nevis finansiāla daba. Patiesi, viss satraukums saistībā ar finansēm, par kuru dzirdam, ir tikai daudz dziļākas reliģiskas slimības simptoms. Ar to es vēlos sacīt, ka jau 25 gadus spēki, kurus neviens nespēj valdīt, un vismazāk jau nu kāds no mums, ir mūs tā novirzījuši no ceļa, ka garīgajā jomā esam spiesti dreifēt.

Nu jau 25 gadus mēs esam kļuvuši par upuri pseidoreformatoriem, kas patiesībā netic tam, ko māca mūsu Baznīca un ko tā arī vienmēr mācīs. Viņi izmainīja pielūgsmes veidu, un tas radīja izmaiņas arī mūsu domāšanas veidā, mūsu izjūtās un mūsu ticībā, kā arī mūsu dzīvesveidā un tajā, kā mēs uztveram Kristus Miesu, Katolisko Baznīcu. Jā, tas notika lēni, bet pamatīgi. Viņi iestāstīja mūsu vidusskolu audzēkņiem, ka tiem vairs nav jāpiedalās Svētajā Misē. Un skolēni vēl joprojām to arī nedara. Viņi iestāstīja mūsu augstskolu studentiem, ka mūsdienās vairs nepastāv nekādas absolūtas morāles normas, un tādā veidā arī tagad daudzi no studentiem dzīvo. Viņi izkārtoja visu tā, lai pāvestam dienu no dienas tiktu mests izaicinājums ar altāra meitenēm un

ieviesa vēl dažnedažādus citus nelielus, bet aizskarošus jauninājumus ar savādu teoloģisku pamatojumu. Viņi ir nolīguši agnostiķus Dieva filozofijas mācīšanai un neticīgos, kas māca reliģiju katoļu universitātēs un semināros. Viņi ir iznīcinājuši altārus un aizvākuši statujas. Viņi aizmeta prom rožukroņus un atļāvās dēvēt par nenopietnu pat Baznīcas svētību.

Tagad nu mēs brīnāmies, kādēļ mums ir finansiālas problēmas, kādēļ 66 procenti katoļu vairs neapmeklē Svēto Misi un kādēļ tik ļoti apsīkuši aicinājumi uz garīgo kārtu. Vai gan jūs neredzat? Tā ir garīga rakstura problēma. Aizvien mazākam un mazākam cilvēku skaitam tiek lūgts ziedot arvien vairāk un vairāk, un neviens pat neizrāda apmulsumu par to, ka datubāze tikai turpina sarukt. Kamēr mēs nesaņemsimies un droši nenostāsimies pret haosu, kas garīgajā jomā valdījis jau 25 gadus, nekādas šīspasaules finanšu manipulācijas nespēs vērst šo situāciju par labu un sapulcināt mūs atkal kopā.“

Mums ir zināma patiesība. Un mums ir dzīvība. Uz altāriem mums ir Dzīvības Maize. Tā ir arī uz Dieva ģimenes galda mūsu draudzēs. Un mēs esam gatavi izniekot patieso bagātību, lai tiekots pēc niekiem, kurus mums apmaiņai piedāvā pasaule. Atjaunosim savu paļāvību un veltīšanos Kristum Dieva Tēva un Dēla, un Svētā Gara vārdā! Lūgsimies:

Kungs Jēzu Kristu, mēs Tevi lūdzam, atjauno mūsos Dāvida ķēniņvalsti, kas tagad pieder vienīgi Tev. Mēs Tevi lūdzam, dari, lai visas pasaules tautas, ģimenes, kopienas un valstis atzītu, apstiprinātu un pieņemtu faktu, ka Tu un arī Tava Māte Karaliene esat mantojuši no mūžības Tēva troni Debesīs. Tev, Kungs, tas nebūtu nekāds grūti izdarāms darbs, bet ar cilvēku spēkiem to panākt nav iespējams. Tāpēc mēs Tevi lūdzam, lai Tu mūsu siržu tuksnesi izveido par dārzu. Un kad Tu būsi mums palīdzējis, Kungs, tad mēs un pasaule mums apkārt zināsim, ka vienīgi Tev pienākas gods un slava. To mēs lūdzam ne tik daudz sevis dēļ un ne lai ko gūtu, bet lai vairotu mūsu Kunga Jēzus Kristus godu. Dieva Tēva un Dēla, un Svētā Gara vārdā. Amen.